JANKO TIPSAREVIC

The leader of Tecnifibre's NEXT GENERATION

I. ČLTK REVUE

Lucie Hradecká
Medaili mám schovanou

Drobného nelze minout

All England Club na Štvanici

Úspěšné dětské kempy

02/2012
www.cltk.cz

I. ČESKÝ LAWN–TENNIS KLUB PRAHA

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

Vážení členové klubu,

pokaždé, když stojím před úkolem napsat editorial do klubového magazínu, přemýšlím nad vhodným tématem. Tentokrát to bylo snadné – považuji totiž za nezbytné hovořit o dalším rozvoji a případném rozšíření areálu I. ČLTK a jeho zázemí. O rekonstrukci některých lokalit, o potřebě získat zpět – to kvůli chybějícím skříňkám – prostor původní šatny, kde se nyní nachází fitness, najít prostor pro odpočinek hráčů mezi tréninky, protože povalování se v místech, kde se zároveň podává jídlo, přebalují kojenci a sleduje televize, mi nepřipadá vhodné ani hygienické.

Rekonstrukce vstupního vestibulu s recepcí by měla přinést pohodlné automaticky ovládané vstupy, prosvětlení celého prostoru, novou modernější recepci, ucelenou koncepci výzdoby. Předcházet tomu musí oprava poškozených izolací na ochozu malého centru; už existuje i studie využití poměrně značného prostoru pro přístavbu celého patra s novými prostory, ta je nyní předmětem diskusí členů výboru i dalších členů klubu.

Dalším aktuálním tématem je otázka, jak dále modernizovat restauraci, zda ji rozšířit a vhodněji propojit s prostorem »skleníku«, nebo zda dokonce uvažovat o jejím přemístění na ochoz. Podrobnější analýza by vyžadovala více prostoru, a tak závěrem pouze optimistické sdělení: určitě budeme náš areál dále rozvíjet a modernizovat. A začít chceme již v příštím roce.

Vladislav Šavrda,
manažer I. ČLTK Praha

S náma na to máš

Na třicet dětí z I. ČLTK se předposlední zářijovou sobotu na Štvanici zúčastnilo setkání s vítězkou Wimbledonu 1998 Janou Novotnou. Šlo o jednu z akcí populárního projektu S náma na to máš, který zašťiťuje Česká spořitelna. Bývalá fedcupová reprezentantka a světová dvojka si s dětmi zahrála, s většinou z nich i sólo, a mnohým se také podepsala na společnou fotku. Tak jako Adélce Vašíčkové (na snímku).

Milá návštěva

Klub svého mládí navštívila na začátku října Jitka Illnerová-Volavková (na snímku), bývalá výborná hráčka, trojnásobná osmifinalista Wimbledonu, která žije už 44 let v USA. „Loni jsem tady potkala Vlastu Vopičkovou a teď Honzu Kodeše, což mi udělalo radost, jsme přátelé. Přijela jsem do Prahy jen na pár dnů a je to vždycky nostalgie, hlavně když vyrazím do míst, které mám spojené s mládím. Třeba do Krkonoš," svěřila se paní Jitka, která bude v lednu už sedminásobnou babičkou. V Americe má ovšem pořád spoustu aktivit, zejména v oblasti výstav a umění.

03/ Fléglovi: Kus života na Štvanici

10/ Jaroslava Drobného nelze minout

14/ Lucie Hradecká přivezla z Londýna stříbrnou medaili

16/ Jan Hernych »důchod« odkládá

18/ Nestavím si vzdušné zámky, říká Tereza Martincová

20/ Prague Open v novém termínu?

22/ Přehled úspěchů hráčů I. ČLTK

24/ Pět kempů = přes sto dětí

26/ CTC na Štvanici: Báječný víkend a triumf

30/ Jan Pecha: Chtěl jsem být bankovní úředník

32/ Klubový turnaj: Vítězové mluví italsky

34/ All England Club v Praze

36/ Životní ANO Ivety Benešové

38/ Mistrovství I. ČLTK v golfu poprvé na Albatrossu

40/ Jára Bečka vzpomíná na klubový žebříček

I. ČLTK REVUE - magazín I. ČLTK Praha
Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Foto: Martin Sidorják, Kamil Rodinger, Jan Malý, archív.
Foto na titulu: Martin Sidorják. Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Tisk: Realtisk. Náklad: 500 výtisků.

Vojta mladší i Vojta starší strávili na Štvanici velký kus života

Vojtěch Flégl senior & Vojtěch Flégl junior

Na Štvanici přišli za ruku

Na Štvanici přišli spolu, a to doslova. Vojta starší tehdy vedl Vojtu juniora za ruku. Když totiž jednoho dne v práci nahlas uvažoval, jak zabavit pětiletého syna, jeho tehdejší šéf mu řekl: Přihlaš ho do školičky na Štvanici. Je to přesně čtyřicet let a příjmení FLÉGL je od té doby nadobro spojené s I. ČLTK. Vojta senior (68) v klubu roky funkcionařil, Vojta junior (45) to dotáhl z extraligy až na výtečného deblistu, který vyhrál pět turnajů ATP Tour.

Jaká je vaše první vzpomínka na Štvanici?

Vojta senior: „Když jsem ve dvaasedmdesátém Vojtu přivedl do klubové kanceláře k Milanu Širokému a řekl mu, že bych ho chtěl přihlásit do školičky, vešla zrovna Vlasta Vopičková a divila se: To bereme už takhle malý děti?! Nejmladším bylo totiž tehdy šest. Nicméně Vojta byl zapsán do kursu k panu Křenkovi, kterému se řeklo, že je mu šest." *(usmívá se)*

Vojta junior: „Měli jsme zkrátka protekci. A ta vzpomínka: Pamatuji si, že jsem první dva roky strávil skoro výhradně u zdi a na kurt se dostal až v sedmi letech."

Takže Vojta starší potkal tenis úplnou náhodou, jen díky doporučení šéfa?

VS: „Přesně tak. Láďa Bezkočka, můj tehdejší nadřízený v PALu Kbely, totiž dělal na Štvanici šéfa mládeže. A když za pár let skončil, nastoupil jsem na jeho místo. Za pár let jsem pak dělal vedoucího béčka i extraligového týmu. Jako hráče jsem tady zažil Kodeše, Složila, Střelbu, Jandu, Holíkovou, Skuherskou, Budařovou, Skronskou, taky Janu Navrátilovou, Martiny sestru. Já byl vedoucí se vším všudy. Vzpomínám si, že Kateřina Böhmová-Skronská měla už tehdy malou Kačenku, a když šla na kurt, dostal jsem na starost kočárek." *(směje se)*

Vojta s kamarádem Karlem Vavrouškem (zcela vlevo) a bratry Vydrovými

Jako sběrač při slavném finále Davis Cupu 1980; v pozadí trenér týmu Pavel Korda a v roli sběrače mladý Petr Korda

Nakonec jste byl i členem výboru klubu, že?
VS: „Když se stal předsedou klubu Honza Kodeš, požádal mě, jestli bych nedělal předsedu STK. Občas si vzpomenu, jak na výboru klubu zaznělo, že by bylo dobré přivést na Štvanici Mečíře, který zrovna končil vojnu na Rudé hvězdě. A hned přišla odpověď, že Mečíř k nám nechce. Na další schůzi jsem přinesl Milošem podepsané přestupní lístky. Jenomže se to zbortilo. Slováci se začali bouřit, že tohle tedy ne a že se Méča musí vrátit z vojny do mateřského oddílu, tedy do Slovanu. A za rok už k nám nechtěl, nebo možná nesměl."

Jaké nejlepší období jste na Štvanici prožili?
VS: „Období vyhlášených štvanických večírků, které měly vždycky perfektní program. Na představení štvanického divadla, Tendivu, se sem chodili dívat i Štědroň a Drobný. Bývaly to báječný a hodně dlouhý večírky."
VJ: „Moc rád vzpomínám na celé dětství a mládí. Do osmnácti jsem tady trávil v podstatě celé dny, i víkendy. Byli jsme úžasná parta. Nejezdili jsme sem jenom na tenis, ale hráli jsme čáru, kuličky, nohejbal, později backgammon, karty, šachy, scrabble či země město, zkrátka všechno"

Kdo do té party patřil?
VJ: „Nejdřív Pavel Kubík, Milan Lekič, Martin Kafuněk, Romana a Helena Pikorovy, v dorostu se přidali Karel Vavroušek, Michal Otradovec, Jirka Janda a další. Když jsem byl dorostenec, bylo v I. ČLTK asi dvanáct výborných hráčů a kdykoli chtěl někdo hrát, měl s kým, jeden hnal druhého. V tréninkové skupině byli například Martin Střelba, Martin Damm, Dan Vacek, David Rikl, Honza Kodeš, Lukáš Hovorka, Jakub Kahoun, Petr Vaníček, zkrátka spousta dobrých hráčů… V sobotu ráno jsme se sešli na trénink, pak si dali karty, šli na zimák na oběd (což byl většinou smažený hermelín nebo karbanátek), pak hráli nohejbal, zase odtrénovali, dali si karty a večer v devět jsem přijel domů."
VS: „K tomu stravování na zimáku: vzpomínám si, jak jednou Tonda Šulc coby trenér málem omdlel, když Vojta vybalil řízek s bramborovým salátem, který mu máma nachystala na tenis." *(směje se)*

Vybavíte si nějaký zážitek, na který rádi vzpomínáte?
VJ: „Třeba exhibiční čtyřhru v rámci daviscupového zápasu Československo vs. Švédsko ještě na staré Štvanici. Lendl s Borgem tehdy dohrávali singla v sobotu před čtyřhrou a v následující pauze před deblem jsme si zahráli – já s Karlem Vavrouškem proti Kordovi se Sukem. Před vyprodaným starým centrem to byl zážitek. Skončilo to 6:5, ale už nevím, kdo vyhrál."
VS: „Já rád vzpomínám na to, když jsem dělal vedoucího sběračů. Nejdřív s Milanem Širokým, potom s Janou Pikorovou. Jenom při finále Davis Cupu proti Itálii v osmdesátém mě nepustili na kurt, protože jsem se nevešel do trička. *(směje se)*
VJ: „Na to finále nikdy nezapomenu. Byl to úžasný zážitek, s Petrem Kordou jsme tenkrát sbírali u sítě."

Jak se vlastně vyvíjela Vojtova kariéra?
VJ: „Jak jsem říkal, první dva roky u zdi. *(směje se)* Nejdřív ve školičce u pana Křenka. A velká vzpomínka, to jsou zimní tréninky u zdi v šatně; dneska něco nepředstavitelného. Celou zimu jsem jezdil na Štvanici, v šatně jsme odsunuli skříňky a pinkali o zeď."

A první trenéři? A začátek kariéry?
VJ: „Ve školičce pan Křenek, potom Jana Pikorová, Honza Čapek, Láďa Šavrda, Tonda Šulc… Kolem šestnácti sedmnácti, kdy bývá ten největší »odpad«, jsem měl štěstí, protože jsem vydržel. Býval jsem vždycky v první desítce v ročníku, ale nikdy na úplné špici. První byli většinou Korda, Střelba, Suk a Němeček. Ale já prostě vydržel a nakonec se prosadil, i když až ve třiadvaceti."

A poměrně brzy se z vás stal deblový specialista – jak to přišlo?
VJ: „Někdy v roce 1990 jsem vyhodnotil, že v singlu na to nemám. Na to jsem měl dost technických nedostatků, slabší forhend i podání. Největší problém byla ale kondice. Na dvouhru jsem neměl fyzicky, navíc jsem byl těžký astmatik a alergik – což jsem ovšem tehdy netušil. Skoro celé jaro jsem nemohl dýchat a nic opravdu účinného na to tenkrát neexistovalo."

Takže jste vsadil na debla…
VJ: „Myslím, že jsem vůbec první Čech-specialista na čtyřhru. Až po mě přišla celá ta vlna deblistů. A přede mnou, tím úplně prvním, byl Američan Patrick Galbraith. Vážně, všichni tenisti předtím hráli obě soutěže. Vždyť já se v deblu setkal na kurtu s osmi hráči, kteří byli světovými jedničkami ve dvouhře!"

Povídejte.
VJ: „Třeba Ivan Lendl přijel na turnaj a kvůli rozehrání se přihlásil i na debla, aby si zvykl na míče, na kurt. Hrál jsem i proti Samprasovi, Edbergovi, Wilanderovi, Beckerovi, Stichovi, Rafterovi, Kafelnikovovi, Ivaniševičovi, Musterovi… Proti Lendlovi jsem si jednou zahrál v Marseille, on už tehdy pomalu končil, a splnil se mi tím velkej sen; celé mládí mi jeho plakát visel nad postelí. Na dalším turnaji pak Ivan dělal fórky v šatně. Vyprávěl, že proti mě hrál a já jsem tak servíroval, že mě nemohli brejknout. Já byl přitom tak nervozní, že jsem skoro nemohl hrát a třikrát jsem si prohrál podání…" *(směje se)*

VS: „Vojtovi určitě pomohlo, že už jako dorostenec hrál hodně debla, celostátní turnaje, třeba s Láďou Šavrdou nebo s Frantou Stejskalem. Myslím, že s Láďou prohráli jen jednou, a to proto, že Láďa nějak přetáhl večerku."

S kým vším hrál Vojta junior debla?
VJ: „S Jardou Bulantem, to byl asi můj první parťák na turnajích ATP. Pak s Danem Vackem, s Milanem Šrejbrem – mimochodem jsem s ním hrál jeho poslední zápas na ATP, prohráli jsme proti Riglewski – Stich; hned potom si Milan zaregistroval fondy a začal podnikat. Taky jsem hrál s Petrem Kordou, s Davidem Riklem, s Karlem Nováčkem, s Marošem Vajdou, s Karlem Kučerou… Ze zahraničních s Goranem Prpičem, s de La Peňou, s Florentem."

Mnozí singlisté se dívají na čtyřhru skrz prsty – jak to vidí deblista?
VJ: „Dávám jim za pravdu, podle mého názoru je dvouhra nesrovnatelně náročnější. Ale doba se hodně změnila. Já se díky deblu tehdy uživil a procestoval celý svět; vždyť já byl do svých osmnácti jednou jedinkrát venku, na turnaji v rakouském Villachu. Prostě jsem jako dorostenec nebyl v té absolutní domácí špičce, a tak jsem nikam nevyjel. Tehdy po revuluci mi deblová kariéra dávala smysl. Ale kdyby mi syn řekl, že bude hrát výhradně debla, tak bych byl proti. Ať hraje tenis, pokud ho bude bavit, ale živit se jen deblem? Myslím, že jsou jiné možnosti. A když tenis, tak bych ho poslal na univerzitu. Ať hraje a při tom studuje."

Prý jste i posledním vítězem mixu na Pardubické juniorce?
VJ: „To jsem. S Alicí Riklovou, za svobodna Noháčovou, bylo to v roce 1985. Od toho roku už se smíšená čtyřhra na juniorce nikdy nehrála."

Jak často se dostanete na kurt dnes?
VJ: „Jednou až dvakrát týdně."

A jak to jde?
„Je to náročné. Ale vybírám si takové soupeře, abych vyhrával…" *(směje se)*

Oba jste na Štvanici strávili velký kus života, ale v poslední době tady nejste příliš často, hlavně Vojta starší…
VS: „Deset let jsem tady nebyl, z rodinných důvodů. Nemohl jsem. Ale teď se sem snad dostanu častěji. A s některými kamarády se setkávám u Tygra, kam chodíme v zimě pravidelně na pivo.
VJ: „Pořád sem chodím rád, ať už s klukama na karty, nebo s rodinou k bazénu. Víc se mi líbil starý areál, ale to asi každému, bylo tady útulnější, spíš rodinné prostředí. Toho betonu je tady na můj vkus až moc. Ale pořád je to Štvanice a mám ji rád."

A bude se u Fléglů pořád hrát tenis?
VJ: „Určitě. Baruška, které je šest, už chodí do tenisové školičky. Druhá šance je u Martínka, tomu jsou ale teprve tři roky, takže má ještě čas. A nejstarší dcera Monika vystudovala druhou trenérskou třídu a tráví na kurtu nejvíc času z celé rodiny."

Oba Vojtěchové na fotce extraligového týmu: nahoře zleva Vladislav Šavrda, Leona Lásková, Milan Šrejber, Iva Budařová, Kateřina Böhmová-Skronská, Vojtěch Flégl starší a Pavel Huťka, dole David Rikl, Vojta Flégl mladší a Jiří Janda

Vojtův stylový bekhend jednoruč při jednom z ligových zápasů

VIP turnaj s Václavem Klausem

Klubový VIP turnaj ve čtyřhře už má tradici a na konci prázdnin se hrál po roční pauze opět za účasti prezidenta republiky i I. ČLTK Václava Klause; jeho deblovým partnerem byl bývalý daviscupový reprezentant a nynější klubový trenér Jan Vacek. Na vítězství však nedosáhli. Nad jejich síly byla ve finále dvojice Flégl – Nestrašil, která zápas na jeden set vyhrála 6:3. Turnaje se zúčastnilo 17 párů, hrálo se v šesti skupinách a od čtvrtfinále vyřazovacím pavoukem, o dobré občerstvení se postarala klubová restaurace. Nejlepší dvojice si odnesly pěkné ceny, vesměs vybavení od značky Tecnifibre, které věnoval Pavel Huťka.

Vítězný pár Flégl – Nestrašil

Ulihrach koučem »Plišáků«

Bývalý daviscupový reprezentant Bohdan Ulihrach je od 1. září spolu s Jiřím Hřebcem koučem Kristýny a Karolíny Plíškových. Přesněji: je koučem Kristýny a s oběma děvčaty bude jezdit na turnaje. „Jsme domluveni na deset turnajů, kromě toho se budu v Praze věnovat Kristýně. Holky mají určitě potenciál a z prvních tréninků mám dobrý pocit," glosoval začátek své první trenérské štace Bohdan. „Pro holky bude nepochybně přínos, že budou mít na turnajích kouče. Pozitivní je i to, že Boďa si s Jirkou Hřebcem rozumí, takže jejich spolupráce bude fungovat," komentuje nové spojení Vladislav Šavrda, manažer klubu a společník agentury Sports Towers Prague, která obě děvčata zastupuje.

Legrácka pro fotografa aneb Bohdan a jeho tygřice

Talenty se na Štvanici rojí

Záplavu talentů slibují příští roky na Štvanici. Za poslední měsíce totiž výrazně přibylo malých čekatelů na členství. Sandra Kleinová přivedla na svět po Julince druhou dceru Sofii, které jsou dva měsíce, Jan Hernych má radost ze sedmiměsíčního syna Honzíka, Petr Vaníček se těší, až koupí první raketu osmnáctiměsíčnímu Adámkovi, u Bervidů spřádají další sportovní plány díky pětiměsíčnímu Williamovi (je přesně na den o čtyři roky mladší než sestřička Viktorka) a také Martin Zenkl bude brzy dávat hodiny zadarmo – do časů mládí ho vrací devítiměsíční syn Péťa. Tak ať malí tenisté a budoucí členové I. ČLTK rostou!

Jan Hernych s přítelkyní Míšou a malým Honzíkem

Dammovi s Romanem Paulusem

Martin Damm oslavil kulatiny

Je to teprve dva roky, co ukončil kariéru, nicméně v létě slavil MARTIN DAMM čtyřicátiny a na Štvanici mu gratulovalo na sedmdesát přátel. Největší (společný) dárek dostal už s předstihem: špičkové horské kolo. Do další čtyřicítky má prý jednoduchý plán: „Hlavně vydržet."

Nejpozoruhodnějším dárkem (od bratra s manželkou) byla ovšem návštěva »michelinského« kuchaře z hotelu Alcron Romana Pauluse u Dammů. „Uvařil nám sedm fantastických chodů od gaspacha přes sašimi a úžasné rizoto s krevetami až po skvělý dezert," vzpomíná deblový šampion z US Open (s Paesem), jenž strávil tradičně léto s rodinou v Praze, ale už znovu zamířil na Floridu. V roli kouče jezdí po turnajích s šestnáctiletým Alexem Sendegeyou.

Hrajte v klubech sdružených v CTC

Jak známo, členové I. ČLTK mají možnost zahrát si v některém z 59 klubů sdružených v Centenary Tennis Clubs (CTC). Stačí k tomu oficiální dopis a – pak už jen nezapomenout doma rakety. Takovou možnost využila letos v květnu i paní Margaret Hanann z irského Fitzwilliam Lawn Tennis Clubu. Při návštěvě Prahy projevila zájem navštívit Štvanici a zahrát si. Na dvorci se jí ochotně ujal Petr Levý a spolu s manželkou Lenkou a další členkou I. ČLTK, paní Chobocky, pak Margaret Hannan ukázali Prahu (na snímku), za což jim patří srdečný dík. V červnu pak přijela na I. ČLTK členka výboru australského Kooyong Lawn Tennis Club Margot McCluskey, kterou pozvali v klubové restauraci na oběd pánové Stejskal a Šimůnek.

Využijte volné hodiny v hale

Abonentní hodiny v halách jsou sice už v drtivé většině vyprodané, nicméně těm, kdo zaváhali, ještě zbývá šance. V dlouhodobém rozvrhu lze pořád najít volná okénka a zejména o víkendech i v atraktivních časech; byla by škoda je nevyužít. „Věřím, že mnozí členové, kteří v létě hrávají takřka denně, na klub v zimních měsících nezanevřou a budou chodit i do haly častěji než jedenkrát týdně," přeje si manažer I. ČLTK Vladislav Šavrda. Přehled volných hodin najdete v případě zájmu na www.cltk.cz v sekci PRODEJ HODIN V HALÁCH; rezervace u sekretářky klubu Martiny Plocové nebo na recepci.

Šéf údržby areálu Pavel Mudřík u nového kurtu na Slavoji

Nový kurt se povedl

Pro závodní hráče to po celou letní sezonu byla samozřejmost, pro někoho možná ještě novinka. Na jaře vyrostl na Slavoji zbrusu nový antukový kurt. Včetně oplocení ho na klíč postavila firma Schmid a klub přišel tenhle pátý »detašovaný« dvorec na půl milionu korun.

„Byla to naprostá nutnost. Kdybychom k vybudování kurtu nepřistoupili, část závodních hráčů by zkrátka neměla kde trénovat," vysvětluje důvod rozšíření areálu na aktuálních 14 dvorců, z nichž je třináct antukových a jeden s tvrdým povrchem (Decoturf), manažer I. ČLTK Vladislav Šavrda.

Kurt je postaven klasickou technologií, antuka je tedy položena na vrstvě škváry. „Tříděné a vyzrálé škváry," upřesňuje jednatel dodavatelské firmy Lubomír Schmid s dovětkem, že taková už se dnes shání složitě. Tradiční štěrk jako nejspodnější podkladní vrstvu ovšem nahradil recyklát z cihelných střepů (v tloušťce vrstvy 25 cm), což je patent firmy Schmid. „Nejenže vodu lépe odvádí, ale má i velmi dobré absorbční vlastnosti a díky postupnému vzlínání vody kurt tolik nevysychá," vysvětluje Schmid. Recyklát obohacený o různé příměsy (vápenné, písky…) už firma běžně používá i místo škváry při stavbě kurtů pod značkou Recourt, na Slavoji však stojí klasický dvorec. „Klub si to přál a rozumím tomu, všechny dvorce na Štvanici jsou postavené shodnou technologií," říká Schmid.

Pavel Mudřík, šéf údržby areálu, nový dvorec krátce po vybudování sám otestoval a jeho parametry chválí. „Povedl se, je opravdu velmi kvalitní a skvěle saje vodu; i po vydatném dešti se na něm dá ve velmi krátké době hrát," říká.

Při stavbě dvorce nastal jediný problém: k dispozici byl omezený prostor, na kterém stála dvě volejbalová hřiště. Do něj se však dvorec nevešel. A tak bylo třeba další dva volejbalové kurty, do kterých zasahoval a které bylo třeba zachovat, posunout o pár metrů dál. Na nový dvorec lze vkročit buď brankou přímo od volejbalových kurtů, anebo standardně z areálu tenisových kurtů na Slavoji.

Prezident klubu Václav Klaus s Františkem Stejskalem při odhalení pamětní desky

Pocta wimbledonskému vítězi

Drobného nelze minout

V komorní atmosféře, ale o to upřímněji a opravdověji se na Štvanici 14. června vzpomínalo na wimbledonského šampiona Jaroslava Drobného (1921 – 2001). U bronzové plakety, kterou slavnostně odhalili prezident Václav Klaus a viceprezident I. ČLTK František Stejskal, promluvil také další wimbledonský vítěz a člen I. ČLTK Jan Kodeš i Drobného kamarádi z hokeje Gustav Bubník a Karel Gut.

Při slavnostní příležitosti se na Štvanici sešli hlavně pamětníci

„Myslíme si, že připomínat slavné tradice a nežít jen a jen přítomností je potřebné, a proto bychom v příštích letech rádi takto připomněli i další osobnosti klubu," řekl na úvod Václav Klaus, na jehož slova navázal bývalý prezident AELTC, jehož byl Drobný také členem, Tim Phillips.

Velmi smutná, ba krutá byla vzpomínka Jana Kodeše. „Málokdo si dovede představit, jak smutné byly poslední měsíce Jardova života. Vím, že poslední dny doslova proplakal, kromě kamaráda Miloše Vajnera mu nikdo další nezbyl. Je dobře, že má Jarda na Štvanici plaketu, jenom je škoda, že se jí nedožil, že jsme to neudělali dřív."

Už bez mikrofonu pak Kodeš mluvil i o tom, jak bylo pro Drobného těžké žít v emigraci, být bez občanství. Z jiného soudku byla vzpomínka Pavla Kordy na dvaašedesátý rok a daviscupové utkání ve Stockholmu. „Jarda tehdy Švédy koučoval a také pracoval pro Dunlop. Já přijel se dvěma raketami Spalding – jedna byla ohnutá doleva, druhá doprava. Když to Jarda po tréninku viděl, šel za mnou a říká: Čím to, proboha, hraješ?! Když odcházel, kroutil hlavou, ale za hodinku byl zpátky a – přinesl mi šest dunlopek. Řekl, ať mu podám ty dvě svoje nebožky a zlomil je přes koleno. Od té doby jsem hrál s dunlopkami."

Mezi hosty byli i další pamětníci, například Jaromír Bečka nebo Karel Čefelín, někdejší předseda LTC, ale i bývalí Drobného hokejoví spoluhráči. „V Uhříněvsi jsme spolu hrávali jako dorostenci. Jarda byl ohromnej kluk. Nikdy nepodcenil soupeře. Ale na druhou stranu říkal: Každý musí dostat, co se do něj vejde," usmál se Karel Gut.

Kdokoli napříště půjde skrz foyer I. ČLTK, Jaroslava Drobného nemůže minout. Dvojnásobný vítěz Paříže a šampion z Wimbledonu 1954 už bude navždy na Štvanici, kde strávil kus života. Na decentní bronzové plaketě se podíleli sochaři Adéla Bebárová a Josef Šafařík a v dejvickém ateliéru ji odlil kovolitec Jaroslav Zahrádka. „Byla to pěkná práce, ale nelehká. S podklady nám pomohlo Klementinum, ale podle fotek se pracuje těžce, zvlášť když jde o staré a nepříliš kvalitní snímky. Proto máme radost, že jsme podobu pana Drobného trefili. Aspoň pamětníci to tvrdí," těšilo Zahrádku.

Jak řekl Jan Kodeš, Jaroslav Drobný se bezpochyby odněkud shora dívá a vlastně je pořád na Štvanici. ▶

PROMINECON

Jsme spolehlivým partnerem na povrchu i v podzemí

- výstavba a rekonstrukce metra
- velkoprostorová podzemní díla
- kolektory
- energetické tunely
- hloubené stavební jámy a šachty
- ražené kanalizace
- technologie stříkaných betonů
- sanace a rekonstrukce podzemních děl

PROMINECON CZ a.s. | Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1 | tel: (+420) 221 864 101
fax: (+420) 224 826 266 | e-mail: prominecon@prominecon.cz | **www.prominecon.cz**

Na úspěchy Jaroslava Drobného vzpomíná Jaromír Bečka

Příkaz a pak emigrace

Čtrnáctého června byla ve foyer I. ČLTK slavnostně odhalena deska k poctě Jaroslava Drobného, ostatně je o tom psáno na vedlejší stránce. Pokusím se teď – jako poslední člen jeho báječné tenisovo-hokejové party čtyřicátých let minulého století – seřadit podle svých poznámek a paměti sled jeho úspěchů, kterými si vydobyl uznání ve světě.

Když ne dříve, od vítězství šestnáctiletého Drobného na juniorce v Pardubicích v roce 1937 (od založení v roce 1924 až do sedmačtyřicátého se hrála jako soutěž juniorů do 21 let, poté do 18 let) věděli všichni hráči i činovníci v ČSR, že na Štvanici vyrůstá mistr. Útočný styl hry, kterým juniorku vyhrál a ve finále porazil o čtyři roky staršího Vláďu Černíku, byl imponující, stejně jako to, že už v té době byl i nejlepším hokejistou I. ČLTK.

Na jaře 1938 vyhrál Jarda slavný turnaj Rott-Weiss Clubu v Berlíně, když v semifinále porazil druhého Němce Henkela a ve finále Rakušana Redla, oba v pěti setech. Byl za to vyslán do Wimbledonu, což ovšem byla jeho první zkušenost na trávě. Na mistrovství Čech v Táboře potom ve finále poprvé porazil mistra ČSR Menzela, v pěti setech. Za rok se pak zúčastnil i posledního předválečného Wimbledonu; vyhrál dvě kola a podlehl Angličanu Austinovi, když si ve třetí sadě zranil ruku.

Celých pět válečných let u nás neměl soupeře, od svých devatenácti ztratil možnost hrát mezinárodní soutěže. My všichni jeho kamarádi jsme věděli, že mezi sebou máme sportovního génia a ochotně jsme se podřizovali jeho plánu jak se udržovati ve formě. Jistá byla i pomoc a pochopení vedení I. ČLTK. Relativní klid v Praze umožňoval – i přes nedostatek míčů, strun i raket – pořádání mistrovství protektorátu i firemních a meziklubových utkání.

V roce 1946, na prvním poválečném grandslamu v Paříži, přišel Jardův první obrovský úspěch. Hrál finále proti domácímu Marcelu Bernardovi. Vyhrál dva sety, 6:3 a 6:2, když skvěle útočil. Bernard pak ale požádal o pokropení dvorce, a to udělali pořadatelé tak dokonale, že antuka příšerně klouzala. Jarda ztratil jistotu a další tři sety prohrál 1:6, 4:6 a 3:6.

Pak přišel Wimbledon. V boji o čtvrtfinále narazil Drobný na tehdy nejlepšího hráče světa Američana Jacka Kramera. Skvělý pětisetový zápas vyhrál a od toho momentu patřil do světové špičky. Ve čtvrtfinále porazil Francouze Pelizzu ve třech setech a v semifinále podlehl Australanu Brownovi 4:6, 5:7, 2:6. Na US Open Jarda v tom roce nejel, protože ho čekalo mistrovství světa v hokeji v Praze. Na něm dokázal, že i na ledě je pro národní mužstvo nepostradatelný – ČSR tehdy poprvé šampionát vyhrála.

Rok 1947, to bylo velké tažení v Davisově poháru. 1. kolo v Malmö proti silnému Švédsku s Bergelinem a Johanssonem. Jarda oba porazil, přičemž s Johanssonem prohrával 1:4 v pátém setu, s Černíkem vyhráli i čtyřhru. Druhé kolo – Švýcarsko 4:1, pak Nový Zéland 5:0 a v semifinále Eurozóny 4:1 proti Francii. V singlech porazil Drobný Destremaua a odvedl prohru z Paříže Bernardovi, v památné čtyřhře porazili s Černíkem 49letého Borotru s dvoumetrovým Petrou, vítězem Wimbledonu 1946, po setech 10:8, 14:12, 6:3. Byli jsme ve finále, v Záhřebu proti Jugoslávii, se kterou jsme o rok dřív nešťastně prohráli; tentokrát to byla hladká záležitost – 4:0. V Montrealu čekala v mezipásmovém finále Austrálie. Po prvním dnu to bylo 1:1, Drobný porazil Pailse 6:3, 6:4, 4:6 a 6:4, ale celkově prohra 1:4.

Ve Wimbledonu začal v tom roce Jarda výhrou nad Pancho Segurou třikrát 7:5, ve čtvrtfinále ho však po pětisetové bitvě zastavil Budge Patty: 6:3, 4:6, 9:7, 2:6, 3:6. Tenhle krásný zápas se smutným koncem jsem viděl s Karlem Koželuhem z hráčské lóže, hned vedle nás seděla v královské lóži princezna Margaret. Drobný a Černík byli tehdy za výborné výkony pozváni na US Open, kde se Jarda probojoval do semifinále, ve kterém prohrál s Kramerem 6:3, 3:6, 0:6 a 1:6. Světový žebříček sestavovaný v USA tenkrát vypadal takhle: 1. Kramer, 2. Parker, 3. Schroeder, 4. Bromwich, 5. Drobný. Jarda byl v roce 1947 vyhlášen nejlepším domácím sportovcem roku.

V zimě roku 1948 se konala olympiáda ve Svatém Mořici a Drobný si odtud přivezl stříbrnou medaili a taky skvělý výsledek 0:0 s tehdy všemocnou Kanadou. Pak už přišel komunistický »vítězný únor«, který sjednotil tělovýchovu. Tenis ale běžel dál a sehráli jsme další výborný Davis Cup. Na úvod jsme v Praze porazili Brazílii, bez nemocného Černíka, jehož nahradil Fero Vrba, a v deblu nastoupili Drobný se Zábrodským. Druhé kolo, v Praze 3:2 proti Belgii. Semifinále v Miláně 3:2 proti Itálii. Finále Evropské zóny v Praze proti Švédům – 4:1. Drobný

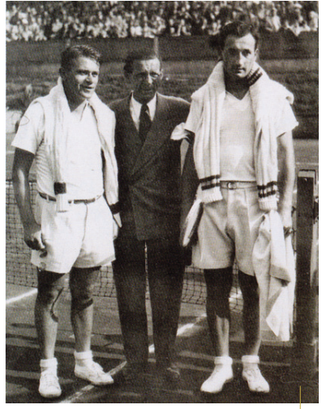

Karel Koželuh s Jaroslaven Drobným a Vladimírem Zábrodským na Štvanici v roce 1848

porazil Bergelina a Černík Johanssona, spolu vyhráli čtyřhru. Sláva, znovu mezipásmové finále proti Austrálii, tentokrát v Bostonu a – opět na trávě. To byl pro nás problém. Drobný podlehl na úvod Sidwellovi 3:6, 2:6, 11:9 a 12:14, s Černíkem porazili ve čtyřhře pár Brown, Long a Jarda pak udolal Quitta 6:8, 3:6, 18:16, 6:3 a 7:5, jenomže Černík obě dvouhry prohrál…

V Paříži Drobný v tom roce v semifinále oplatil porážku Pattymu, ve finále však prohrál s druhým hráčem světa Parkerem 4:6, 5:7, 7:5 a 6:8.

V roce 1949 porazili Drobný a spol. v Davisově poháru v Praze slabé Monako 5:0 a druhé kolo vyhráli v Anglii, kterou vedl Fred Perry, 4:1. V Paříži proti Francii pak Jarda prohrál s Bernardem, který to na něj doma uměl. To už se na Jardu snesla kritika nových mocipánů, nicméně dostal výjezdní doložku do Wimbledonu a tam slavil veliký úspěch. Ve čtvrtfinále porazil Australana Browna 2:6, 7:5, 1:6, 6:2, 6:4, v semifinále jeho krajana Bromwiche 6:1, 6:3 a 6:2 a jako první Čechoslovák hrál ve finále. S Američanem Schroederem prohrál 6:3, 0:6, 3:6, 6:4 a 4:6. Po finále odletěl s Černíkem na turnaj do švýcarského Gstaadu, kde jej ovšem zastihl příkaz, aby se ihned vrátil do Prahy. Následovala trpká emigrace a Jardovy triumfy na Roland Garros v letech 1951 a 1952 a vítězství ve Wimbledonu 1954. To už nám ho na Štvanici bohužel nevrátilo. Jaká škoda pro český tenis. A vím, že i pro něj…

K doplnění mého vztahu k Jardovi si dovolím podotknout, že jsem na Štvanici soudcoval všechny jeho zápasy na umpiru, protože on si to přál. Dle tehdejších pravidel byla po třetím setu dvacetiminutová přestávka. To se šel Jarda pokaždé do šatny převléknout a MUDr. Kabátník mu namasíroval ruku a stehna. Kromě doktora a mě však do Jardovy šatny nikdo další nesměl.

Jára Bečka

Chvíle olympijského štěstí s Andreou Hlaváčkovou

Lucie Hradecká ozdobila rok olympijským stříbrem

Kde to, proboha, hrajou?

Nejen sobě, i I. ČLTK dělala po celý rok radost LUCIE HRADECKÁ (27). Kromě semifinále dvouhry v Madridu a finále v Quebeku prožila excelentní sezonu v deblu: s Andreou Hlaváčkovou přivezly stříbro z olympijského Londýna a hrály finále Wimbledonu a US Open! Připočtěte semifinále French Open a Australian Open, tituly ze Cincinnati a Memphisu a účast v Masters (skončilo po uzávěrce) – k tomu se sluší pogratulovat.

Byla olympijská finálová radost v něčem jiná než ty grandslamové?
„Byla, už jen proto, že olympiáda je jednou za čtyři roky; v tomhle je stříbro určitě cennější než třeba finále z Wimbledonu. V Londýně jsem na každém kroku viděla, že to tak berou všichni. Musím se přiznat, že jsem nominaci na olympijské hry moc neprožívala a říkala si, že když nepojedu, svět se nezboří. Nakonec jsem ale byla šťastná, že jsem v Londýně mohla být. Atmosféra tam byla jedinečná a tenis sledovali i ti, kteří se o něj jinak příliš nezajímají."

Jak jste s Andreou slavily?
„Neslavily. Po olympiádě nebyla šance, ani pak po US Open. Ale třeba se nám to ještě podaří na konci sezony. Vím, že Andy nějakou oslavičku doma v Plzni stihla, také mě na ni zvala, ale nestíhala jsem. Mně zase udělala překvápko ségra: naplnila mi celý pokoj balónky s logem olympiády a udělala mi dort."

Po předchozích úspěších a finále Wimbledonu jste se určitě na medaili cítily – nebo ne?
„Doufaly jsme v ni. Wimbledon, kde jsme o dva týdny dřív hrály finále (5:7, 4:6 proti sestrám Williamsovým – pozn.), nám hodně pomohl, hlavně pokud jde o sebevědomí. V semifinále nás ale čekal hodně těžký zápas, světové jedničky Huberová s Raymondovou. Věděly jsme, že musíme zahrát na sto procent. Radost po vyhraném semifinále byla nepopsatelná, jako bychom vyhrály turnaj. (6:1, 7:6 – pozn.) Věděly jsme, že tu medaili máme, pak už šlo jen o barvu."

Ve finále vás – stejně jako ve Wimbledonu – porazily sestry Williamsovy. Dá se s nimi vůbec hrát?
„Dá, ale asi jen v prvním nebo ve druhém kole. Potom už ne, protože jsou rozehrané, mají motivaci a nenechají si to vzít. V prvních kolech do toho ještě nejdou naplno, tam je šance je překvapit."

Tenisová olympiáda prý byla zvláštní, netypická, zkrátka divná – co vše bylo v All England Clubu jinak kromě barev?
„Když jsem tam prvně přišla a viděla růžové plachty a barevná trika hráčů, přišlo mi to hodně zvláštní. První dny jsem si na to zvykala. Třeba jsme procházeli areálem a u Henman Hillu, kde byla obří televize, jsem se dívala na pár míčů Federera a říkala si: Kde to, proboha, hrajou? Až za okamžik mi došlo, že je to wimbledonský centr. Zkrátka to vypadalo jako úplně jiný turnaj.☺"

I další věci byly prý jinak než při Wimbledonu…
„Jídlo nebylo nic moc. Na začátku jen sendviče, takže jsme jedli spíš oplatky, a i později to bylo nesrovnatelné, o dvě třetiny horší. Totéž další věci okolo. Při turnaji běžně fungují dva až čtyři fyzioterapeuti, při olympiádě jenom jeden, ve sprchách bývají při Wimbledonu mýdla, šampóny i lak na vlasy, teď vůbec nic… Ani žehlička a prkno, zrovna jsem si chtěla na triko nažehlit vlaječku. Taky veškerý personál byl jiný, tenis moc neznali. Třeba na zápas prvního kola nás vedli velkou oklikou, trvalo nám to deset minut místo tří."

Jaký největší zážitek jste si z Londýna přivezla?
„Atmosféru v českém domě, kde bylo po našem stříbru úplně plno. Měla jsem fajn pocit, že všichni sledují všechny sporty, všem fandí a mají z každého výsledku radost."

A co kromě medaile jste si přivezla?
„Pár suvenýrů a asi dva tisíce fotek." *(usmívá se)*

Tolik?
„Všichni hráči dostali od mezinárodní federace ITF malou videokameru Sony, takže jsme natáčeli ostošest – nástupy, ceremoniály, prostě všechno. A pak jsme to s holkama daly dohromady, videa i fotky. Už jsem něco stihla prohlédnout, ale roztříděné to nemám. A udělat to, to bude práce na celou zimu." *(směje se)*

Kde vůbec máte medaili?
„Schovanou."

Jak moc se těšíte na deblové Masters? A na finále Fed Cupu?
„Těším. Věřím, že to bude pěkné a snad i úspěšné zakončení sezony."

Letos jste vydělala i dost peněz – už má domek, který stavíte, střechu?
„Je to teprve pár dnů, ale má. Příští rok v květnu bychom se chtěli stěhovat."

Možností je milion.
Příležitostí jen pár.

Jsme privátní bankou s nejvyšší mírou individuálního přístupu ke klientům a obchodům. Už čtrnáctým rokem realizujeme společné zisky. Díky náročnosti klientů jsme motivováni k nadprůměrným výnosům. A díky výjimečnosti našich výnosů jsou klienti motivováni k tomu, aby nám svěřili své finance.

J&T BANKA

Díky klientům. Díky výnosům. www.jtbank.cz

Jan Hernych věří, že pokud zkrotí trable se zády, dá o sobě příští rok ještě vědět

Jan Hernych se těší na cestování s rodinou

Důchod se odkládá

Ještě na začátku léta mířil JAN HERNYCH (33) pomaloučku do tenisového důchodu. Plánoval, jak bude s rodinou objíždět challengery a dokud ho tenis bude bavit, bude hrát. Jenomže sotva se zbavil nepříjemných trablů se zády, přišel nečekaný výsledek: čtvrtfinále turnaje ATP Tour v Gstaadu, kam se prodral z kvalifikace. Plány se mění…

„Na ten důchod jsem zase tak intenzivně nemyslel," říkal s úsměvem 160. hráč světa poté, co se na konci léta vrátil z Ameriky, kde uhrál kolo na challengeru ve Vancouveru a semifinále v Aptosu. „Pořád věřím, že když budu delší dobu fit, mám šanci něco uhrát a dostat se výš. Záda mi toho bohužel letos moc nedovolila, až do Wimbledonu nebyl měsíc, abych nemusel nejméně týden tréninku vynechat. Může za to obratel v hrudní páteři, který při přetížení začne zlobit. Zatímco podobný problém v jiné části páteře odezní za den za dva, tady je to vždycky týden. Pořád mě to házelo zpátky, bylo to dost deprimující."

Kvůli zádům zařadil každodenně cviky na uvolnění, odložil některé tréninkové pomůcky, které zádům nesvědčí (expandér), snaží se trénovat tak, aby nedošlo k přetížení. Při péči o tělesnou schránku mu už zhruba rok pomáhá kondiční trenér Michal Vágner, který s ním objel i pár turnajů. „Když je Michal se mnou, záda drží a mám i výsledky. Byl se mnou v březnu v Sarajevu, kde jsem vyhrál, i teď v Americe."

Jenomže právě po Sarajevu přišly čtyři plonkové měsíce s jedinou výhrou v hlavní soutěži a několika neúspěšnými kvalifikacemi. Radost přišla až v Gstaadu. „Byl to první turnaj, na který jsem vzal rodinu. Jeli jsme do Švýcarska dva dny, spali jsme cestou v Německu, a – přijeli jsme na poslední chvíli. Nějak jsem to neodhadl," usmívá se Honza. „V Gstaadu jsem to odstartoval už prvním zápasem v kvalifikaci, kdy jsem utekl z mečbolu. Hrál jsem tam opravdu dobře," hodnotí nejlepší výsledek roku.

Podzimní cesta do Asie Honzovi radost neudělala, dvakrát skončil v kvalifikaci. Spravit chuť si může ještě na dvou challengerech v Evropě. „Letos už díru do světa neudělám, ale příští rok to chci ještě zkusit. Budu víc jezdit s rodinou a s kondičním trenérem, vybírat si turnaje, které mám rád a kde se mi daří," plánuje Hernych, před třemi lety 59. hráč žebříčku ATP ve dvouhře. Jeho koučem je po pauze znovu Jiří Hřebec, jarní spolupráce s Janem Bedáněm byla jen intermezzem na pár týdnů. Proč? „Měli jsme na tenis každý jiný pohled a nezvládal jsem tu porci informací, kterou mi pan Bedáň dával. V podstatě mě to rušilo při hře. Já se spíš řídím intuicí a potřebuju být hlavně v pohodě," vysvětluje. „I proto se těším, že budu brát na turnaje Míšu a Honzíka. Když jsou se mnou, uklidňuje mě to, a to je pro můj tenis nejdůležitější – abych se na turnaji cítil dobře."

Tereza Martincová

Nestavím si vzdušné zámky

Na velké vítězství zatím čeká, stejně tak na sponzory. Není divu. TEREZA MARTINCOVÁ (18), se totiž do ženské špičky prodírá neortodoxní cestou – už od juniorských let zkouší štěstí rovnou na turnajích dospělých. A zdá se, že nezvolila špatnou cestu; na konci léta byla po semifinále pětadvacítky na Neridé 470. hráčkou žebříčku WTA, o dvě stě míst výš než v únoru.

Tereza na Pardubické juniorce, kterou v lásce nemá. Nedařilo se jí tam loni ani letos.

Rozhodnutí o tom, že juniorské turnaje nejsou to pravé, udělala Tereza s maminkou a nevlastním otcem Martinem Dvořákem zhruba před dvěma roky. „Důvody jsou jednoduché: ve dvanácti ještě nebyla schopná měřit se s nejlepšími, protože začínala s tenisem relativně pozdě, až v osmi letech. A když už byla věkem juniorka, zase chyběly finance na cestování po zahraničních turnajích ITF," vysvětluje Dvořák, který Terezu až do patnácti vedl i jako trenér. Tereza přitakává: „Určitě to bylo správné rozhodnutí, i když má i určitá negativa. Tím, že nejsem na špici juniorských žebříčků, nemám žádnou finanční podporu od svazu, volné karty, ani šanci na nějaké sponzorské smlouvy. Všechno financuje rodina."

Právě kvůli omezeným finančním možnostem jezdí Tereza především na menší turnaje po Evropě, které jsou ale nabitější. V exotice jsou sice body dostupnější, jenomže to stojí balík peněz.

„To, co Terka vyhraje, pokryje většinou jen startovné, které se na nejmenších turnajích pohybuje do padesáti eur. Rok jejího tenisu nás stojí kolem půl milionu korun," přibližuje Dvořák.

Jeho nevlastní dceři rozhodně nechybějí předpoklady, píle ani profesionalita a touha. „Někdy je Tereza snad až příliš ctižádostivá," říká její klubový trenér Jaroslav Jandus, jenž věří, že se Martincová do dvou let prosadí do druhé stovky žebříčku WTA. „Má ideální postavu, výborně se pohybuje, hraje rychle, dobře servíruje," vypočítává přednosti hráčky, která začínala na Cibulkách a na Štvanici hraje dva roky. „Jsem tady spokojená, nejen s trenérem a podmínkami, ale i s tím, že je tady perfektní sparing. Ten bych v jiném klubu hledala těžko. Občas si zahraju i s Ivetou Benešovou, Míšou Krajicekovou, s Karolínou nebo Kristýnou Plíškovou," pochvaluje se Tereza.

Moc dobře ví, že ji nečeká snadná cesta, i ženský tenis je každý den vyrovnanější. „I od sedmisté hráčky na světě můžu dostat dvakrát 6:1, tak to dneska je. Všichni do toho jdou naplno, všichni se chtějí prosadit. Když někdy přijedu na turnaj a vidím soupeřky, úplně se vyděsím, až mě mamka musí uklidňovat," směje se. „Asi se trošku podceňuju. Na kurtu už ne, tam si věřím, ale když vidím soupeřky trénovat, mívám často pocit, že jsou mnohem lepší než já."

Kromě otce a maminky je pro Terezčin tenis důležitá i babička. Jana Jílková je totiž trenérkou atletů, mj. desetibojaře Romana Šebrleho a překážkářky Škrobákové. Na kondiční přípravu na Strahov k ní proto chodí i vnučka.

„Vidím na sobě, že mi to pomáhá. Dřív jsem trénovala ve skupině u Pavla Jandy a pak chodila na speciální přípravu do Centra volného času na Prosek, ale to stálo dost peněz. Proto teď makám pod dohledem babi. Snaží se mě zpevnit, chodíme do posilovny, běháme, prostě pestrý trénink."

Tereza studuje druhý ročník obchodní akademie na Vinohradech. Nemá individuální studijní plán, ale jinudy zřejmě už v nejbližší budoucnosti cesta nepovede. „Zatím chodím na klasické denní studium a ve škole mi v mezích možností vycházejí vstříc. Individuální plán by mě stál o třicet tisíc ročně víc, je to soukromá škola," vysvětluje.

Pokud trénuje na Štvanici, časový rozvrh je zhruba následující: „Ve tři čtvrtě na sedm vstávám, v 8.20 musím být ve škole, v 11 jdu na tenis, ve 12 mám první trénink, od tří druhý, většinou do půl páté, a od šesti dělám (třikrát týdně) na Strahově s babičkou kondici. Občas si místo ní jdu zaplavat, ale regeneraci bych se měla věnovat víc," říká sebekriticky.

Nestaví si vzdušné zámky, jen postupné cíle. Ten první velký zní: dostat se do Top 100. „Pak se uvidí, sny jsou samozřejmě výš, ale to jsou zatím opravdu jen sny," říká dívka, které se líbí agresivní tenis Azarenkové a ráda trénuje s kluky. „Nemají takové nálady jako holky a jejich hra se víc blíží lepším babám. Mají lepší servis, víc míče liftují, o dost líp se pohybují. Ráda bych s nimi hrála častěji."

I pro letošní rok byl turnajový plán jasný: nejmenší turnaje ITF, tedy desítky a pětadvacítky, tu a tam padesátka či stovka, pochopitelně kvalifikace. „Musela jsem turnaje pečlivě vybírat, protože v sedmnácti lze hrát jen šestnáct turnajů žen za rok. A pokud jsem nehrála dobře a nepostupovala z kvalifikací, hrála jsem málo zápasů," stěžuje si půvabná slečna, která si prý úspěšně zakázala fastfoody, omezila knedlíky a každý den musí mít salát (s masem). Pro sportovkyni skvělé, pro potenciálního partnera už tolik ne.☺

Tričko a šortky – Terezčina oblíbená letní móda

Prague Open v novém termínu?

Prague Open už patří ke Štvanici a I. ČLTK stejně jako klubové a VIP turnaje nebo akce Centenary Tennis Clubs. Tradice »nového« challengeru, který po šest ročníků doprovázel i turnaj nejprestižnější ženské série WTA Tour, naposledy s dotací 220 000 dolarů, sahá do roku 2001; premiéru tehdy vyhrál daviscupový reprezentant Ctislav Doseděl. Poslední ročník se stal letos na jaře kořistí Argentince Zeballose, jenž ve finále porazil ve třech setech Slováka Kližana.

Martin Kližan se letos probojoval do finále Prague Open

Grigor Dimitrov hrál v květnu v Praze podruhé, ale ani tentokrát neuspěl

Svěřenec Karla Kučery jako by chtěl potvrdit, že na Štvanici se každý rok někdo odrazí k vynikajícím výsledkům a průlomovému roku. Na podzim totiž Martin Kližan, v Praze až stý hráč světa, figuroval už na 28. příčce žebříčku ATP – to i díky osmifinále US Open a triumfu na turnaji ATP Tour v Petrohradu.

„Kližan byl možná pro spoustu domácích fanoušků tím, komu drželi palce po vyřazení českých hráčů," říká ředitel turnaje Vladislav Šavrda s dovětkem, že ho možná právě finále na Štvanici nastartovalo k výborné sezoně. Vždyť vzápětí vyhrál Slovák další challenger v Bordeaux a v létě pak po semifinále v Kitzbühelu i další v San Marinu! Absence Čechů v boji o titul však Šavrdu mrzela. „Lukáš Rosol patřil jako obhájce titulu nepochybně k favoritům, ale takový je tenis. Ještě bych rád připomněl jméno Belgičana Goffina, který se v Praze také ukázal ve výborném světle a pak zazářil na Roland Garros, kde se probojoval mezi posledních šestnáct hráčů a zle trápil Federera. Myslím, že letošní turnaj byl opět velmi solidně obsazený; vždyť i vítěz Zeballos patřil v nedávné minulosti do první padesátky. Jenom škoda neúčasti Haase, pro kterého jsme měli připravenou volnou kartu a který by byl nepochybně atrakcí. Bylo pro mě velkým zklamáním, že se včas neomluvil a jeho karta de facto propadla a získal ji lucky looser, tedy první nepostupující z kvalifikace. Kdyby se Haas včas odhlásil, mohli jsme ji dát někomu z domácích hráčů..."

Rosol si spravil chuť alespoň v deblu: se Zeballosem zvítězili ve finálové bitvě nad slovenským párem Kližan – Zelenay 12-10 v super tie-breaku.

Co je podstatné: CNGvitall Prague Open 2012 by Noncore se hrál podruhé za sebou ve druhém květnovém týdnu, tedy v původním termínu turnaje. Teď se však znovu mluví o termínovém stěhování. Kam? S největší pravděpodobností o měsíc – do června.

„Nedělní finále se v květnu hraje tradičně v den, kdy se běží Pražský maraton, což přináší několik negativ, zejména ve vztahu k médiím a televizním přenosům, stejně jako kolize s hokejovým mistrovstvím světa. To je hlavní důvod, proč uvažujeme o přesunutí do jiného termínu," vysvětluje Vladislav Šavrda. Jako optimální se jeví týden bezprostředně po French Open a tedy po prostějovském challengeru. „Přineslo by to zřejmě i další pozitiva, někteří hráči, kteří by přijeli do Prostějova, by možná zůstali a pokračovali na Štvanici. Další možnou variantou je některý prázdninový týden, nicméně v tuto chvíli preferujeme červen a v tom smyslu také jednáme s ATP."

O dvojturnaji, který se hrál na Štvanici šest let (do roku 2010), pořádající agentura SportTowers Prague pro příští rok neuvažuje, prioritou je kvalitní challenger. A proč mají trošku negalantně přednost muži „Domníváme se – při vší úctě k ženám – že mužský tenis je přece jen atraktivnější a přitáhne větší pozornost i zájem diváků," říká Šavrda.

Zbývá tedy rozlousknout jediné: bude se hrát v roce 2013 na Štvanici v červnu, anebo až o prázdninách?

1 Je dobré mít cestovní pojištění vždy po ruce

S mobilní aplikací **Allianz na cesty** si můžete v mžiku sjednat **cestovní pojištění s nejširším krytím na trhu** a získat přístup k užitečným radám a asistenci, kdekoliv se budete nacházet.

Pokud máte QR čtečku ve Vašem mobilu, můžete si aplikaci jednoduše stáhnout sejmutím QR kódu

jinak přes Available on the App Store · Android

S vámi od A do Z

Allianz

Ivo Minář

Kristýna Plíšková

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK v roce 2012

Muži

Ivo Minář	člen daviscupového týmu, vítěz challengeru v Santosu (USD 35 000), vítěz dvouhry a čtyřhry na Mistrovství ČR
Jan Hernych	čtvrtfinalista turnaje ATP v Gstaadu (€ 350 000), vítěz challengeru v Sarajevu (USD 30 000)
Jan Mertl	finalista challengeru v Sarajevu (USD 30 000)

Ženy

Lucie Hradecká	členka fedcupového týmu, stříbrná medailistka ve čtyřhře z LOH v Londýně, finalistka čtyřhry ve Wimbledonu a na US Open, semifinalistka na Roland Garros a v Indian Wells (USD 5 500 000), vítězka čtyřhry v Cincinnati a Memphisu (vše s Hlaváčkovou); finalistka dvouhry v Quebeku (USD 220 000), semifinalistka v Madridu (€ 4 000 000),
Iveta Benešová	vítězka čtyřhry ve Stuttgartu (USD 740 000), semifinalistka čtyřhry v Indian Wells (USD 5 500 000, vždy se Záhlavovou-Strýcovou)
Karolína Plíšková	ve dvouhře se kvalifikovala ve Wimbledonu i na Roland Garros a na žebříčku WTA postoupila o 50 míst – na 111. příčku; semifinalistka čtyřhry turnaje WTA v Kuala Lumpur (USD 220 000, se sestrou Kristýnou)
Kristýna Plíšková	z kvalifikace postoupila do 2. kola dvouhry ve Wimbledonu i na US Open, kde porazila Goergesovou, na žebříčku postoupila o 70 míst – na 110. příčku; semifinalistka čtyřhry v Kuala Lumpur (USD 220 000)

Junioři a juniorky

Robin Staněk	vítěz ITF 2 v Potchefstroomu, 1. hráč ročníku 1995 v ČR
Tereza Martincová	semifinalistka dvouhry na turnaji ITF v TK Neridé (USD 25 000)
Jesika Malečková	vítězka čtyřhry na turnaji ITF v TK Neridé (USD 25 000)
Sandra Mateková	členka vítězného týmu do 16 let ve Winter Cupu

Žáci a žákyně

Alessandro Ricci	semifinalista dvouhry a čtyřhry ve Stockholmu (TE 1), čtvrtfinalista dvouhry a čtyřhry na ME 14, 1. hráč ročníku 1998 v ČR
Anastasia Detiuc	semifinalistka čtyřhry ve Stockholmu (TE 1), vítězka dvouhry v Rakovníku (TE 2)
Markéta Vondroušová	vítězka čtyřhry v Sainte-Geneviève-des-Bois (TE 1), vítězka dvouhry v TK Sparta (TE 3), 1. hráčka ročníku 1999 v ČR
Jonáš Forejtek	1. hráč ročníku v 2001 ČR
Andrew Paulson	vítěz dvouhry v TK Sparta (NJT), 2. hráč ročníku 2001 v ČR
Radka Bužková	vítězka dvouhry v Kufsteinu (TE 3) a Valašském Meziříčí (NJT)
Denisa Hindová	1. hráčka ročníku 2002 v ČR

Přípravka

Darja Vidmanovová	vítězka turnajů Masters v I. ČLTK Praha a v TK Sparta

Družstva

Babytenis	2. místo na přeboru Prahy
Mladší žáci	3. místo na Mistrovství ČR
Starší žáci	3. místo na Mistrovství ČR
Dorost	3. místo na Mistrovství ČR

Pepa Truhlář hraje nejraději na síti

Josef Truhlář: Už žádná skreč

Je mu devět, v zimě byl třetí na Přeboru Prahy a v létě vyhrál tři turnaje v kategorii babytenisu. Není divu, JOSEF TRUHLÁŘ začínal s tenisem, respektive pohybovou přípravou, už jako batole ve školičce u Jany Strniskové a maminka Jitka tvrdí, že koordinaci oko – ruka trénoval už v kolíbce. Na Štvanici se mu poslední dva roky trenérsky věnoval Jan Pecha.

Na dvorci ho poznáte podle toho, že je nejrychlejší ze všech. Taky trošku vztekloun (právě kvůli tomu mu nedávno tatínek skrečoval zápas a Pepa musel kvůli zničené raketě sáhnout do kasičky), ale hlavně šikula na síti. „A miluje čtyřhru," říká jeho maminka Jitka a Pepa to potvrzuje. „Na síti hraju rád, tam mě to baví. Jinak mi jde nejvíc forhend, podání a taky smeč."

Od října má novou motivaci, v dětském pokoji se každý den dívá na svůj vzor Rogera Federera; na fototapetě ho má v životní velikosti. „Roger má moc pěknej styl," vysvětluje. Hraje taky fotbal, záložníka ve starší přípravce TJ Praga. „Ale tenis mám radši. A těším se do mladších žáků, protože budu hrát víc čtyřhru…"

Kvůli vzteky rozbité raketě absolvoval nedávno Pepa zásadní pohovor. Dozvěděl se i to, že negativní energii má vybít raději mačkáním tenisáku. A slibuje, že táta už mu žádný další zápas určitě neskrečuje.

Kvalita prověřená časem

KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec, tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355, www.moravia-steel.cz

Tahle dětská radost vznikla na přání fotografa, ale v létě byla na Štvanici všudypřítomná

Úspěšné letní kempy

Kurty, víceúčelové hřiště, velkorysý areál s restaurací a venkovním bazénem, za Negrelliho viaduktem spousta zeleně a pěšiny, které vybízejí k výběhům a dovádění – to všechno nabízí ostrov Štvanice a zázemí I. ČLTK Praha. Jistě i to je důvod, proč je o letní klubové kempy pro děti rok od roku větší zájem. I když je zřejmé, že bez zkušených trenérů, kteří se dětem každé léto věnují, by to tak určitě nebylo.

Trenérský tým proti loňské sezoně znovu posílil, dětem se přes prázdniny věnovalo hned osm trenérů včetně Jana Pechy, který má přípravu dětí pod palcem. O ty nejmladší se staraly Andrea Vašíčková a Zuzana Hudečková, starším se věnovali Jana Pikorová, Romana Mudříková, Nikoleta Barošová a Tomáš Steinbrecher, na kondiční přípravě se podílela i sekretářka klubu Martina Plocová.

„Bylo to potřeba, protože letošní účast byla rekordní – v pěti kempech jsme měli víc než stovku dětí, z nichž některé (a bylo jich opravdu hodně) si kempy zopakovaly, a to i třikrát nebo čtyřikrát. Snad je to důkaz, že se letní tenis na Štvanici dětem i rodičům líbil," říká Jan Pecha s dovětkem, že kromě potomků členů I. ČLTK hrála spousta dětí z celé Prahy, ba dokonce klučina z Mariánských Lázní. „Mnohé děti se navíc po roce vracejí, i z toho máme radost. Je jasné, že rodiče si mezi sebou řeknou, jak kempy fungují a že je to zpestření, které má smysl."

Hojná účast potěšila i strážce klubové pokladny Petra Šimůnka, přestože poplatek za týdenní kemp byl víc než přijatelný a děti členů klubu byly navíc zvýhodněné. Rodiče nejmladších dětí zaplatili za půldenní pobyt v klubu včetně oběda dva a půl tisíce korun, celodenní program stál tři a půl tisíce.

„O prázdninách mají kempy ještě další přínos: rodiče, kteří musejí chodit do zaměstnání, mají zkrátka o děti postaráno a vědí, že se jim někdo věnuje, že jsou pod dohledem. Rozhodně je lepší, když je přivezou na tenis, než aby je nechali běhat za barákem nebo sedět u televize. A třeba soukromá školka vůbec není zadarmo. Potěšily mě maily od rodičů, kteří psali, že jsou spokojeni a že se dětem kemp líbil," říká Pecha.

Rodiče hlásili mrňousy do kempů díky propagaci na klubovém webu i spoustě rozdaných letáků, nejčastější však byla osobní doporučení těch, kdo už vědí… „Loňská účast byla opravdu vysoká, ale letošní rekord, to byl doslova masakr," směje se Pecha. „Když se podívám na docházku do jednotlivých turnusů, bylo to pětadvacet dětí, pak čtyřicet, padesát, čtyřicet a na závěr znovu pětadvacet dětí."

A co malé tenisty bavilo nejvíc? „Soutěže, soutěže, soutěže…," ozvalo se na jednoduchou otázku hned ze tří nebo čtyř stran hloučku mrňousů. Soutěže však přišly na řadu vždy až na závěr každého dne, který byl jinak detailně rozplánován.

Ranní nástup v devět hodin, zahájení pohybové přípravy nejmenších dětí a už tradiční výběh těch starších na špičku ostrova, následné rozdělení do skupin a začátek kondiční přípravy nebo tenisu. „Ideální je, když na jednoho trenéra vyjdou čtyři děti, a to se nám letos dařilo," říká Pecha. Po obědě v klubové restauraci a následném dvouhodinovém volnu, kdy děti většinou obsypaly bazén, následovala druhá fáze, která končila soutěžemi kolem čtvrté odpoledne. Vidět například štafetu družstev a slyšet povzbuzování, to musel být pro rodiče, kteří už většinou postávali kolem, aby za pár minut potomky vyzvedli, příjemný zážitek.

„Je fajn vidět, že děti nebaví jen počítače, že se na tréninky těšily. Kempy jsou něco jiného než školička, mají trochu volnější režim. Pro děti by to měl být trénink, ale hlavně zábava a – snad to nezní moc školsky – sociální kontakt ve větší skupině. Měly by získat k tenisu vztah, měly by se učit samostatnosti v tréninku a spoustě dalších věcí, osahat si tenis z jiné strany než třeba ve školičce," vypočítává Pecha a na závěr říká: „Pro klub je určitě dobře, že je na Štvanici i přes prázdniny živo a že díky kempům můžeme vybírat šikovné děti do klubové školičky."

Foto do archivu: účastníci zářijového čtyřutkání Centenary Tennis Clubs na Štvanici chvíli po dekorování vítězů

Na Štvanici hrály Villa Primrose, TC Genéve a RST Magdalena

Báječný víkend a triumf

Francouzská »lavička« a na ní zleva prezident Villa Primrose Bernard Dupouy, viceprezident klubu Rémy Lief a zcela vzadu nejlepší hráč Bordeaux Jean-Baptiste Perlant

Páteční welcome drink v klubové restauraci za účasti prezidenta republiky i klubu Václava Klause všechny naladil na noblesní notu, v sobotu už se bojovalo o vyhrané sety a zápasy. V tradičním čtyřutkání Centenary Tennis Clubs (CTC) jde sice v první řadě o přátelské setkání a vztah ke klubovým tradicím, nicméně náboj týmové soutěže a prestiž nikdy nechybějí. A tak krom příjemné atmosféry potěšil ve věhlasné konkurenci Villa Primrose z Bordeaux, TC Genéve a Real Sociedad Tenis de La Magdalena ze Santanderu triumf I. ČLTK, který tentokrát nastoupil v mimořádně silné sestavě.

V pátek večer se mnozí ze zahraničních hostů divili – to když do restaurace vstoupil Václav Klaus. Není mnoho klubů, byť sebeslavnějších (je-li vůbec jaký), jejichž prezidentem je prezident republiky. A tak mnozí pořídili cenné fotografie do rodinného alba a – Štvanice možná už v tu chvíli vedla v prvním utkání 1:0.☺

„Bylo příjemné vidět, že naši hosté byli mile překvapeni, že pan prezident osobně dorazil, aby je pozdravil a ochotně se s některými vyfotil," komentoval to později Petr Šimůnek, který je v klubu duší veškerých aktivit v rámci CTC; logicky, už druhé funkční období je i členem výboru CTC.

Na Štvanici se druhý zářijový víkend představilo i několik dříve výjimečných tenistů. Za I. ČLTK nastoupili Milan Šrejber, Jan Vacek nebo Iva Šimůnková, za tým ze Ženevy Susana Villaverde a Cathy Feldbausch-Caverzasio, v minulosti 34. hráčka světa, Bordeaux přivezlo i novopečeného ředitele klubu Jean-Baptiste Perlanta, někdejšího 136. hráče žebříčku ATP.

„V roce 1998 jsem tady na Štvanici hrál čtvrtfinále challengeru a rád jsem se do Prahy vrátil. Je to teprve můj první zápas v rámci CTC, ale mile mě překvapila atmosféra i úroveň," říkal Perlant po vítězství nad Zdeňkem Kubíkem, díky kterému získal francouzský klub jediný bod v duelu proti I. ČLTK. „Sehráli jsme pěkný zápas, Zdeněk se ve druhém setu hodně zlepšil. Překvapilo mě, jak jsem hrál, protože jsem dva měsíce neměl raketu v ruce a věnoval se spíš fotbalu," usmíval se po výhře 6:1, 7:6 Francouz.

Byla to ovšem labutí píseň Bordeaux, všech zbývajících osm zápasů vyhrála Štvanice. Bojovat musela jen Alice Riklová, jež udolala letošní mistryni Francie nad 40 let Stéphannii Sallard 6:1, 2:6 a 10-7. Potvrdilo se tak páteční nasazení I. ČLTK a TC Genéve, na kterém se kapitáni dohodli. Tým ze Švýcarska totiž ve druhém sobotním semifinále porazil Magdalenu 7:2, když jeden ze dvou bodů poražených získal viceprezident španělského klubu, který má 7 000 členů (!), Enrique Terán.

„Umíme složit silnější sestavu, ale v tomhle termínu se hraje ve Francii i šampionát veteránů, a tak nám dva dobří hráči chybějí," usmíval se po sobotní porážce prezident Villa Primrose Bernard Dupouy a pochvaloval si spolupráci s I. ČLTK. „Díky našim kontaktům u nás v klubu hrál ligu Jan Vacek a pak Jan Hernych. Oba jsou to výborní kluci," chválil a rozpovídal se o smyslu a aktivitách Centenary Tennis Clubs. „Pro mě je to především vztah k tradici a věřte, že spousta našich členů je na ni pyšná. Do sdružení patříme od roku 2000 a jsem rád, že jsme aktivní. Chceme se vídat s dalšími kluby, vyměňovat si informace, navazovat přátelství, podílet se na organizování turnajů dospělých i mládeže."

Sluší se poznamenat, že v každém utkání šlo o devět bodů: hrály se dvě pánské a jedna dámská dvouhra v kategorii nad 35 let a stejný počet zápasů nad 45 let, k tomu dva mixy a debl. Štvanice byla silná; v mladší věkové kategorii si zahráli Jan Vacek, Daniel Vaněk, Zdeněk Kubík a Alice Riklová, ve starší Milan Šrejber, Tomáš Pitra a Iva Šimůnková, v sobotu se ve (vítězném) mixu po boku Ivy objevil ještě Luboš Zahradník. „Když jsme viděli nahlášené sestavy soupeřů, nechtěli jsme zůstat pozadu," vysvětloval sestavu Petr Šimůnek ve chvílích, kdy I. ČLTK kráčel za výhrou v nedělním finále.

Jean-Baptiste Perlant při utkání proti Zdeňku Kubíkovi, v němž získal jediný bod francouzského klubu

Takhle fandili (pro fotografa) členové výpravy RST de La Magdalena

Milan Šrejber hrál skvěle a byl skutečnou jedničkou I. ČLTK

Jan Kodeš předává knihu s věnováním viceprezidentovi Magdaleny Enrique Teránovi

Vyhráli jsme, říká gesto Juána Lainze ze španělského klubu

Znovu suverénní byl Milan Šrejber, v sobotu ztratil jen tři hry, v neděli čtyři. Výborně servíroval a na kurtu vypadal jako mladík. „Ale jo, hraju dobře," přikývl. „V tomhle věku hraje největší roli fyzička, a já jsem momentálně fit. Díky běžkám jsem zpevnil břicho, záda i ramena a promítlo se to i do tenisu," vysvětloval Milan, který našel po tenisové kariéře spoustu nových vášní, především dálkové běhy na běžkách, cyklistiku a horolezectví. „Taky dělám thai box, na kondici je to vynikající sport."

To Alice Riklová, která v sobotu i v neděli vydřela cenný bod proti výborným soupeřkám, prý pracuje na kondici ryze ženskými způsoby: „Peru, vařím, uklízím, pracuju," smála se. „Singla jsem letos nehrála ani jednou, jen debly s rekreanty. Ale s dobrými."

Chvíli před nedělním zápasem proti Cathy Feldbausch-Caverzasio mi Alice řekla, že s ní prohrála před dvěma roky v Ženevě a že Cathy byla lepší hráčka a určitě v Top 100. Když pak slyšela upřesnění, že byla 34. na světovém žebříčku, trošku se jí prý rozklepala kolena. Na dvorci z ní ale nervozita spadla a vybojovala cenný bod.

To Iva Šimůnková měla před čtyřutkáním tréninku nad hlavu. S dcerou Luckou totiž objela hned tři »céčkové« turnaje, na kterých si kromě debla zahrála i dvouhru. Výsledky? Semifinále, finále, semifinále! „To mě děsně překvapilo. Vyhrávala jsem hlavně hlavou. Holky sice dávají rány zleva zprava, ale pátý úder jde stoprocentně do autu," popsala čerstvou zkušenost z celostátních turnajů. Na Štvanici ji však čekaly jiné soupeřky; zkušené, hrající také chytře, obě bývalé výborné hráčky. „Marielle (Lapadu) mě asi před šesti lety v Bordeaux přímo deklasovala, trochu jsem měla strach. A Susana (Villaverde) byla taky výborná hráčka.

Pohár za vítězství a polibek k tomu aneb František Stejskal a kapitánka I. ČLTK Iva Šimůnková

Jídlo je báječné, ukazuje výmluvným gestem Joaquín Perez Marsá z Realu Sociedad Tenis de La Magdalena

Proto jsem byla ráda, že jsem trošku potrénovala," usmívala se Iva. Nakonec získala s přehledem oba body. „Mám tyhle turnaje a vůbec všechna setkání moc ráda, pokaždé je to tenisový víkend s příjemnými lidmi. S mnohými už se navíc známe. Třeba zájezd do Bordeaux je nezapomenutelný."

Víkendový turnaj sledoval na Štvanici i viceprezident I. ČLTK a velký tradicionalista František Stejskal. Akcím v rámci sdružení fandí, nicméně si posteskl: „Chybějí mi tady hráči starších ročníků, nad 35 a nad 45 let, to jsou ještě mladíci. Proto mám raději přátelská utkání, kdy může nastoupit kdokoli, nezávisle na věku a umění. Stačí, když si předem řekneme, na jaké úrovni jednotliví hráči jsou."

Na druhou stranu: díky »mladším« věkovým kategorií lze přitáhnout do soutěžení v rámci CTC i mladší hráče. Tak jako v Bordeaux Perlanta nebo na Štvanici Honzu Vacka. Ten cestou z kurtu po vítězném zápase utrousil: „Stejně je to pěkný, zahrát si konečně tenis jen pro radost." Za chvíli už se ale opravoval: „To byla jenom teorie. Pořád jsem v zajetí toho, že jsem výkonnostní hráč, i když už dávno nejsem. Ale snad se toho jednou dožiju. Jak říká Iva Šimůnková, teď jsem ve fázi, kdy hraju blbě a štve mě to. Pak prý přijde fáze smíření – budu hrát blbě a bez problémů to vstřebám…"

Když se v neděli odpoledne na dvorci číslo 4 dohrál poslední deblový fiftýn (v utkání I. ČLTK a Ženevy se čtyřhry nehrály, za stavu 5:1 bylo rozhodnuto), přesunul se turnaj na terasu klubové restaurace. I tam vládla příjemná atmosféra, i když někteří neměli času nazbyt a museli se přesunout na letiště. Společná fotografie všech účastníků se však stihla. Čtyřutkání se po všech stránkách vydařilo, k čemuž přispělo i počasí. Ale hlavně pohodová atmosféra, která vyvrcholila při dekorování nejlepších a následném loučení. Zúčastnil se i wimbledonský vítěz Jan Kodeš, jenž věnoval zúčastněným týmům svou knihu o tenise v angličtině. Byla to pěkná tečka za báječným – a nadto vítězným – víkendem na Štvanici.

Výsledky – semifinále: I. ČLTK – Villa Primrose 8:1, TC Genéve – RST Magdalena 7:2. O 3. místo: Villa Primrose – RST Magdalena 5:2. Finále: I. ČLTK – TC Genéve 5:1 (Šrejber – du Bruyn 6:4, 6:0, Pitra – Feldbausch 0:6, 1:6, Vacek – Katz 6:3, 6:0, Vaněk – Amgwerd 6:2, 6:1, Riklová – Feldbausch 5:7, 6:3, 12-10, Šimůnková – Villaverde 6:2, 6:4).

Skupina žáků I. ČLTK chvíli před odletem do Dublinu

Carrickmines Cup

Z Dublinu s vítězstvím i zážitky

Už je to klišé: mladší žáci I. ČLTK obhájili už pošesté vítězství na turnaji Centenary Tennis Clubs v irském Dublinu, kterého se zúčastnilo šest družstev. Kromě dětí ze Štvanice přijely Real Club de Tenis de Barcelona, Real Club de Polo de Barcelona a Real Sociedad de Tenis de La Magdalena ze Španělska, anglický Cumberland Lawn Tennis Club a samozřejmě nechyběl domácí Carrickmines CLTC.

V třídenním turnaji porazilo družstvo I. ČLTK, které mělo nejmladší tým ze všech (děti ročníku 2000 a 2001), Barcelonu 12:0, Cumberland 10:2 a pořádající Carrickmines 9:3. „Někteří odehráli výborné zápasy se silnými soupeři, většina našich hráčů ale měla výraznou převahu. Jako největší (tenisové) pozitivum vidím možnost zahrát si na trávě, i když vzhledem k počtu účastníků a zápasů se hrálo i na kurtech s umělou trávou a s tvrdým povrchem," hodnotil pětidenní zájezd trenér mládeže I. ČLTK Jan Pecha.

Štvanické družstvo tvořili Ondřej Štyler, Dominik Jedlička, Andrew Paulson, Štěpán Trunečka, Radka Bužková, Vanessa Nikolovová, Adéla Vašíčková a Karolína Mlezivová. Že se jim v Irsku líbilo, o tom svědčí slova Karolíny Mlezivové a Adély Vašíčkové.

„Zážitků máme víc. Třeba jsme si poprvé zahrály na travnatém kurtu. Míče na něm méně skákaly a docela to klouzalo," shodly se. „Bydlela jsem v moc příjemné rodině, kde měly tři dcery. Jejich maminka se nás s Radkou (Bužkovou) pořád ptala, jestli něco nepotřebujeme, byli zkrátka moc hodní. A tatínek pořád vyzvídal, měl na nás tisíc otázek," culila se Karolína a Adéla se smíchem dodala: „A v klubu měli správce, který umělou trávu zametal na čtyřkolce."

Také Ondřej Štyler chválil rodinu, ve které bydlel s Dominikem Jedličkou. Ten je němčinář, takže Ondra fungoval i jako tlumočník. „Rodina, ve které jsme bydleli, měla hrozně přítulnýho psa a byli moc hodní a ochotní. Taky jsme v Irsku viděli crocquet, v klubu se zrovna hrál zápas."

Bydlení v rodinách dětem ze Štvanice nepochybně v mnoha směrech prospělo. V samotném turnaji se velkou měrou angažovali rodiče dětí z domácího Carrickmines. „Pomáhali při organizaci, maminky pekly a vařily, v restauraci díky tomu stačil jediný barman," popsala s úsměvem sekretářka I. ČLTK Martina Plocová, která byla s výpravou v Dublinu. Tak zase za rok. Že by další obhajoba?

Na trávě se možná špatně běhá, ale o to líp leží a polehává ☺

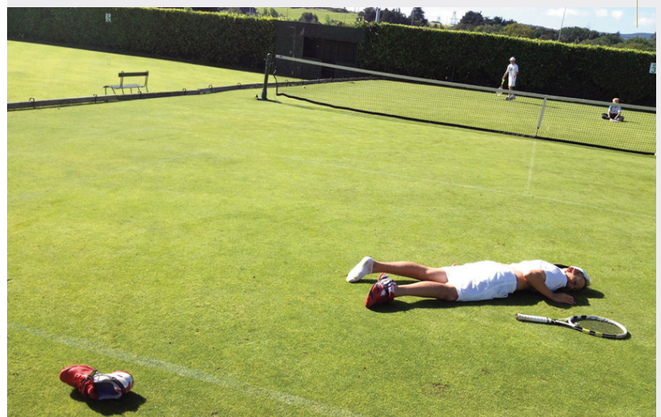

Jan Pecha

Chtěl jsem být bankovní úředník

Stejně jako Iva Šimůnková pochází z Duchcova, na tamních kurtech se ovšem nepotkali. Ani s jejím tatínkem, který tam roky správcoval. JAN PECHA (28) je totiž ještě »junior«. Přesto našel úsměvnou spojitost: „Pan Budař, Ivy tatínek, pomáhal mému dědovi stavět garáž, na to si z vyprávění prarodičů moc dobře pamatuju," směje se klubový trenér mládeže a asistent manažera v jedné osobě. V I. ČLTK působí už pátým rokem.

Jak to přišlo, že kluk z Duchcova přišel na Štvanici?
„V dubnu 2008 jsem sem přišel dělat pedagogickou praxi v rámci studia na FTVS. Předtím jsem tady pomáhal při Prague Open, ale hlavně jsem znal z fakulty Petra Šavrdu, který se mě jednou zeptal, jestli bych neměl zájem o praxi. Samozřejmě jsem zájem měl a pod dohledem Luboše Štycha jsem trénoval mladší žáky."

A z praxe byl jen krůček…
„…k pracovnímu úvazku. Šéftrenér Jarda Jandus chtěl, abych tady zůstal, protože zrovna odcházel jeden trenér. Ještě jsem finišoval školu, ale rád jsem tu nabídku přijal. Tehdy se zrovna rozhodlo o tom, že školička bude patřit pod klub; hned jsem ji dostal na starost a začal se starat o děti v kategorii babytenis."

Jaká byla vaše tenisová kariéra?
„Tenis jsem hrál od osmi let a nejvýš na krajské úrovni. Jako žák jsem přestoupil na Panoramu Teplice, v Teplicích jsem pak chodil na gympl a sport obecně mě ohromně bavil. Na kurtech jsem byl od rána do večera, i když mi samozřejmě brzy bylo jasné, že Wimbledon si nezahraju. Nikdy jsem tenis nedělal naplno a s touhou a přesvědčením, že jednou budu velký hráč, byl to pro mě hlavně velký koníček. V juniorském věku mě bavil i vytrvalostní běh a taky triatlon."

A co lyže? Kluk z Krušných hor přece musí umět lyžovat?!
„Lyžuju od dětství, ale nikdy to nebylo závodně."

Z gymnázia jste šel na FTVS do Prahy…
„..i když taťka byl proti, kvůli uplatnění. Chtěl ze mě mít magistra v lékárně." *(směje se)*

Ale vy jste prý toužil být bankéř?
„Bankovní úředník. *(usmívá se)* To jsem říkal v šesti letech babičce, když jsem k ní o víkendech chodíval spát s kufříkem. Což asi souvisí s mojí povahou, jsem dost puntičkář. Teď se mi to docela hodí, protože v klubu taky úředničím."

Jste v ČLTK jako trenér mládeže a asistent manažera – jak to jde dohromady?
„Hodně to spolu souvisí a vidím na obě strany; znám smlouvy, mám přehled, kdo je v TSM atd. Někdy je té práce dost a jsem tady od rána do večera, ale baví mě to. Dopoledne většinou trávím v kanceláři, starám se o aktualizaci webových stránek, přípravu smluv, koordinaci akcí, turnajového kalendáře, přípravu turnajů, které pořádáme. A po obědě chodím na kurt, většinou na čtyři hodiny. Odjíždím kolem osmé. Hraju s dětmi od sedmi do devíti let, s těmi nejšikovnějšími; buď sólovky, nebo v malých skupinkách."

Baví vás to?
„Baví, hodně. Snažím se dětem předávat to, co jsem získal v rovině teoretické při studiu na fakultě, tady během krátké praxe nebo díky zkušenostem kolegů. Těší mě, když se podaří splnit stanovený cíl, když vidím u dětí pokroky nebo když turnaje, které organizuju, proběhnou bez komplikací."

A co vás naopak nebaví?
„Zmenšování a vkládání stovky fotek do fotogalerie na webu. To si říkám, že bych mohl předat někomu jinému." *(směje se)*

Je pro trenéra dětí důležitější být dobrý trenér nebo psycholog?
„Trenér dětí musí být všechno; psycholog, trenér přes techniku, musí umět poradit s kondicí. A tahle komplexnost mě baví. Snad toho vím dost, alespoň pro tuhle úroveň. Ale některé věci pochopitelně konzultuju, techniku nejvíc s Jardou Jandusem nebo s Lubošem Štychem. S Jardou máme na tenis stejný pohled, takže s ním si asi povídám nejvíc."

A jak si »povídáte« s manažerem?
„Pan Šavrda je pro mě samozřejmě autorita, ale kdykoli s ním potřebuju mluvit, můžu za ním přijít. Řešíme nejen klubové záležitosti, ale i otázky kolem tréninku. A někdy si povídáme jen tak o životě…"

Co vám na Štvanici udělalo zatím největší radost?
„Že se nám pořád daří rozvíjet tenisovou školičku, že v ní narůstá počet dětí, a to nejen během roku, ale i na kempech. Že naše turnaje mají velmi dobrou úroveň a že jsme před dvěma lety vyhráli mistrovství republiky v babytenise, výhradně s dětmi ze Štvanice, bez hostovaček."

Co se vám v klubu nejvíc líbí a co byste naopak změnil, zlepšil?
„Líbí se mi kouzlo Štvanice, genius loci, i když areál je veskrze moderní. Ta historie tady je pořád cítit. A co bych zlepšil? Pořádek v šatnách například. Myslím, že mnozí členové by se v šatnách měli chovat jinak. Stoletý klub si to zaslouží, když pominu, že by to mělo být standardní."

Pokud vím, stale ještě studujete?
„Dokončuji doktorské studium na FTVS, obor kinantropologie. To je věda o pohybu člověka, lidsky řečeno. *(Pozn.: Kinantropologie se zabývá strukturou a funkcí pohybových činností člověka, jejich rozvojem a účinky, u různých věkových skupin populace, tzn. u osob bez postižení i se zdravotním postižením, a to v podmínkách tělesné výchovy, sportu, fyzioterapie, rekreace a zdravotní tělesné výchovy apod.)* Po roce a půl jsem přešel na dálkové studium, což není tak náročné na přítomnost na fakultě. Jsem ve třeťáku, do dvou let snad skončím."

Pořád studujete, jezdíte na kongresy ITF – v tom jste trošku výjimka, ne?
„Chci se dozvídat nové věci, znát trendy. Prostě být in, ne out. Baví mě se vzdělávat a – taky ze mě nikdo nemůže udělat blbce." *(směje se)*

Jak v Praze bydlíte?
„Nejdřív šest let na koleji, teď už ve vlastním bytě, i když malém, ve Vysočanech."

Taky jste si nedávno koupil krásnou »nákupní tašku« – jak jezdí?
„Výborně. A skvěle v ní znějí Beatles. Je to minicooper a koupil jsem si ho, protože se mi zkrátka líbí. Ale hlavně je to nutnost, protože cestuju čím dál víc."

Každý z nás má – alespoň v mládí – nějakou touhu a hnací motor. Jaký je ten váš?
„Asi každý trenér věří tomu, že jednou vychová hráče, který pak bude hrát na špičkové úrovni. I já. A taky chci pomáhat I. ČLTK, aby se rozvíjel, tím spíš v dnešní velmi konkurenční době."

Jan Pecha při jednom z letních kempů na Štvanici a ranním výběhu s dětmi

Staronoví vítězové, Italové Franc Vitale (vlevo) a Lorenzo Livi

Klubový turnaj ve čtyřhře

Vítězové mluví italsky (a japonsky)

Poslední srpnová neděle patřila na Štvanici tradičnímu klubovému turnaji deblů. Sešlo se k němu 23 dvojic a dorazila i řada diváků, mezi nimi i nestor I. ČLTK Jára Bečka, kterého na kurt nepustily zdravotní trable. Turnaj byl veskrze mezinárodní, vždyť hrálo šest dvojic z Japonska a také italští favorité Livi – Vitale. Ti nakonec potvrdili, že jsou hodně silní a obhájili loňské vítězství. Ve finále udolali pár Vik – Navrátilová 6:4. Že se turnaj povedl, o tom svědčí i dvanáct párů v pavouku tzv. druhé šance. I ten měl zahraniční vítěze, vyhráli Komijovi.

Hlavní rozhodčí Jan Maulík v rozhovoru s hosty z Japonska

Co říkáš, zkusíme na ně Austrálii? (Antonín Mikulec a Petr Levý)

Všechno klape, všechno je pod dozorem (Jirka Pikora a Pavel Mudřík)

Na příjmu soustředění Richard Kočí (vlevo) a Karel Eliáš

A teď tam šoupni eso (Adam Levý a Yan Vašička)

Trošku krkolomný forhend, ale účel světí prostředky

Diváci: zleva Jára Bečka, který výjimečně nehrál, Mirek Fialka a Jan Rybín

Čopovaný bekhend Vladimíra Horčičky

Ondřej Macek se při turnaji dobře bavil…

…zatímco Jiří Jelínek hrál víc než soustředěně

Vladislav Šavrda předává cenu vítězné dvojici v turnaji tzv. druhé šance

Za chvíli se jde na kurt aneb zleva František Stejskal, Jan Kodeš, Ladislav Týra a Martin Guntrip

Jan Kodeš a jeho klasický volej

Vlasta Vopičková a její forhend

Pánský debl, vzadu Geoff Bluett a Ray Pierce, zády Pavel Kuchynka a Josef Vlášek

Wimbledon na Štvanici aneb

Jan and Martina are fantastic

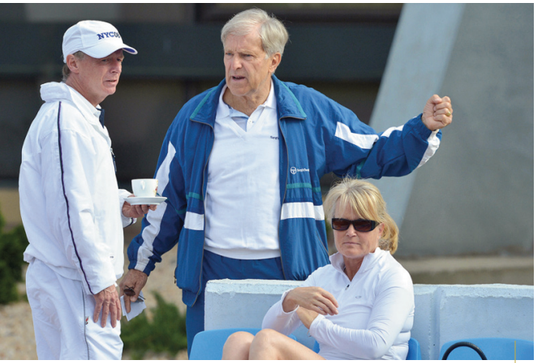

Jan Kodeš v rozhovoru s Richardem Stoakesem, členem výboru AELTC; vpravo paní Lise Stoakes

Zoe Taylor, dcera semifinálového soupeře Jana Kodeše z Wimbledonu 1973, v rozhovoru s Markem Barnettem a Geoffem Bluettem

„Jan and Martina are fantastic." Asi netřeba překládat, co mi Martin Guntrip, sekretář The All England Lawn Tennis and Croquet Clubu (AELTC), sděluje hned první větou, když se usadíme na terase klubové restaurace. Čtyřiadvacetičlenná skupina z Wimbledonu přijela poslední zářijový víkend do Prahy nejen za tenisem, ale i za krásami Prahy. A za vším hledejte wimbledonského šampiona a (pochopitelně) člena All England Clubu Jana Kodeše.

Loni na podzim se Jan Kodeš s manželkou Martinou zúčastnil turné All England Clubu do Kanady a… „Ve vlaku cestou do Vancouveru jsme tuhle návštěvu domluvili. Martin chtěl původně v Praze odehrát dva zápasy, jenomže to už by nestihli další program," vysvětluje wimbledonský vítěz, o kterém hosté z Británie mluví s úctou a velebí ho za famózní program prodlouženého víkendu. Vešlo se toho do něj tolik, až se to zdá nemožné.

Cesta historickou tramvají s hudbou. Prohlídka Hradu včetně míst, která jsou pro veřejnost až na výjimky uzavřena (ano, to díky možnostem prezidenta republiky i I. ČLTK Václava Klause). Oběd ve Ville Richter. Strahovská knihovna. Prohlídka Valdštejnské zahrady. Privátní koncert ve Stavovském divadle. Karlův most. Karlštejn…

Zítra už máte zřejmě volno a pak odlétáte? ptám se Martina Guntripa. Ten roztáhne ústa do širokého úsměvu: „Volno? S Janovým itinerářem? Viděl jste ho? On pro nás připravil i na zítřek program. Skoro mám obavy, že nestihneme letadlo," směje se a dodá: „Jan s Martinou jsou úžasní, připravili nám báječný víkend. Máme nádherné zážitky, viděli jsme spoustu zajímavého, ochutnali vaše skvělé pivo i knedlíky, měli jsme krásné ubytování…"

Kodešovi žili návštěvou z Londýna pár měsíců. Při pohledu na detailní čtyřdenní program hostů z Británie jsem si dokázal představit, kolik hodin přípravám věnovali. „Moc nám pomohla Helena Matějíčková, Martiny kamarádka a profesionální průvodkyně. Bez ní bychom to takhle nedokázali," přiznává Jan Kodeš a na otázku, zda hosté stihnou nedělní letadlo, se jen pousměje. „Nebojte se. Ráno v 9.20 začínají na Staroměstském náměstí, pak si prohlédnou židovské město, poobědvají U červeného kola, půjdou do Obecního domu…" Pomalu začínám mít obavy, že letadlo přece jen nestihnou.☺

Na dvorcích 2, 3 a 4 se mezitím dohrávají poslední zápasy. A propos: nehrála se jediná dvouhra, ale jedenáct deblů a pět mixů. „A mixy Angličani umějí, v klubech je hrají pořád," shodují se Vlasta a Milan Vopičkovi poté, co jdou z kurtu po výhře 6:3. Už toho tolik nenaběhají, ale šikovná ruka a chytrost, to jsou jisté body. „Dneska to byl pěkný den; krásně jsme si zahráli, dáme si tady v klidu oběd, navíc je sluníčko…," netají se spokojeností paní Vlasta a přidá malou vzpomínku na Wimbledon. „Hrála jsem tam desetkrát a v sedmdesátém jsem postoupila mezi posledních šestnáct. Pak na mě bohužel čekala Margaret Smithová-Courtová. Byla to ale moje nejlepší sezona." Slavné chvíle si navíc připomněla i letos, když viděla finálové zápasy z lóže; manžel Milan totiž dostal exkluzivní vstupenky k sedmdesátinám.

Zatímco prohlídky Prahy a další program si skupina z All England Clubu hradila, sobota byla v režii I. ČLTK včetně slavnostní večeře v klubové restauraci. Na ní pozval člen výboru AELTC Richard Stoakes pražský klub do Wimbledonu. „Děkujeme za milé přijetí, Janovi za úžasný program a taky za krásný den na Štvanici. Věřím, že na oplátku přijmete naše pozvání do All England Clubu. Rádi bychom uspořádali malý turnaj po skončení příštího ročníku Wimbledonu," říkal během večeře. Podobné pozvání se neodmítá; jak mi odpoledne řekl viceprezident I. ČLTK František Stejskal, po návštěvě All England Clubu touží kdekdo, ale zahrát si na »nejslavnější trávě světa« se podaří jen vyvoleným. I proto, že All England Club není členem sdružení stoletých klubů (CTC). „Máme obavy, že bychom museli velkou část žádostí o návštěvu odmítat, což by působilo nezdvořile. Proto rádi udržujeme kontakty s ostatními slavnými a stoletými kluby, ale mimo sdružení," vysvětlil mi už předtím Martin Guntrip.

Abychom nezapomněli na vlastní utkání: mírně navrch měli hráči I. ČLTK, za které nastoupili mj. Vlasta Vopičková, Iva Šimůnková, Helena Suková, Jan Kodeš, Milan Šrejber nebo František Stejskal. Celkový výsledek však ředitel turnaje Jan Pecha nezapsal. Ostatně, bylo by to složité, protože například nastoupili dva hráči AELTC proti »mixu« AELTC a I. ČLTK. Ale v přátelských utkáních,ve kterých jde i o společenskou stránku, se na výsledky stejně nehraje.

Členové I. ČLTK a All England Clubu před závěrečnou slavnostní večeří

Už jsme svoji aneb Iveta a Jürgen krátce po obřadu na zámku Laxenburg

Obraz, který novomanželům věnovali Dewi a Philipp Petzschnerovi...

...a karikatura od Michaely Krajicek

Iveta Benešová & Jürgen Melzer jsou manželé

ANO, vlastně JA ☺

Až potkáte na Štvanici Ivetu Benešovou, už ji neoslovujte *slečno*. V pátek 14. září totiž půvabná fedcupová reprezentantka řekla životní ANO (respektive JA) rakouskému tenistovi Jürgenu Melzerovi. Obřad se konal na zámku Laxenburg v Dolním Rakousku a zúčastnilo se ho na devadesát hostů.

Z Prahy Ivetě přijeli poblahopřát také manažer I. ČLTK Vladislav Šavrda a Michaela Krajicek. Ta přivezla novomanželům i originální dárek – barevnou karikaturu. „Vymyslet pro Ivetu něco, co by ji zaujalo, to je docela masakr. Snad se jim oběma tenhle obrázek líbí," glosovala originální nápad Míša. Mimochodem – něco podobného napadlo i Melzerova deblového parťáka. Také Philipp a Dewi Petzschnerovi dorazili na svatbu s obrazem. Oba speciální dárky můžete porovnat na fotografiích.

»Novomanžel« Jürgen Melzer by měl i letos posílit družstvo I. ČLTK v extralize. V Praze se mu prý líbí. Zřejmě i proto, že si ho každý druhý, koho potká, zvědavě neprohlíží tak jako v Rakousku.☺

Novomanželům přejeme do společného života hodně štěstí.

kapsch >>>

Vždy o jedno podání **napřed**

Už takřka šest let vybírá Kapsch pro Českou republiku mýtné od těžkých kamionů s hmotností nad 3,5 tuny. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1300 kilometrů se díky tomu dosud vybralo již 38 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99,5 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný elektronický mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za prvních sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, kterým se ročně jezdí inspirovat desítky zahraničních delegací.

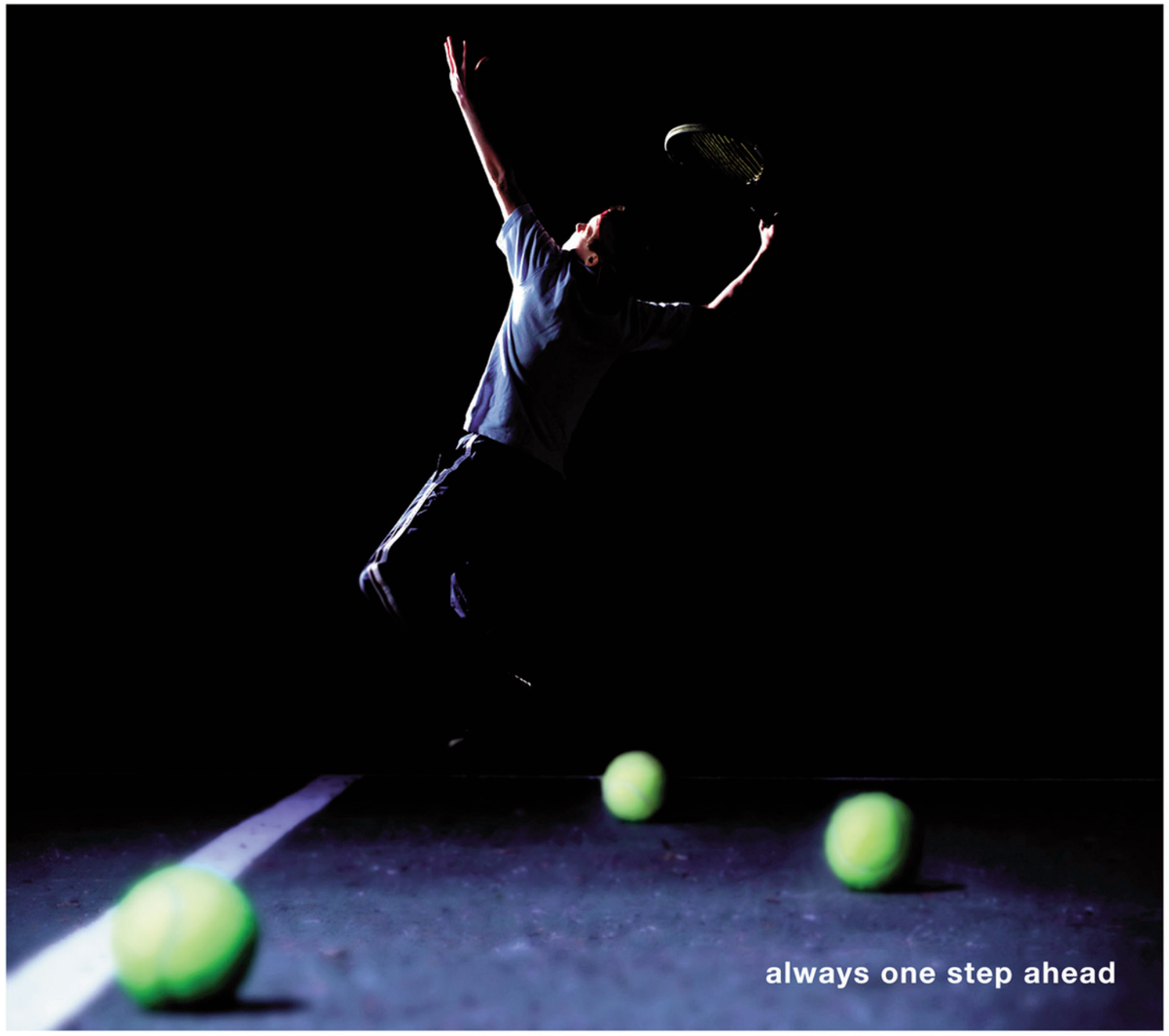

Petr Šavrda a jeho odpal železem na jedné z tříparových jamek...

Šavrdovi jsou mistři

aneb klubový turnaj v golfu poprvé na Albatrossu

Čtyřicítka členů a přátel klubu, kteří mají rádi golf, strávila první říjnový den na mistrovství klubu v kolébce LPGA v Česku, Golf Resortu Albatross. To i díky vstřícnosti člena I. ČLTK a majitele resortu Jiřího Šimáněho. A protože počasí bylo téměř ideální, padla i spousta skvělých výsledků. Tituly mistra klubu pro rok 2012 (na rány) se sešly v rodině: mezi muži byl nejlepší Petr Šavrda, který přinesl 80 ran, mezi ženami Andrea Šavrdová (91).

Nejpozoruhodnější výsledek turnaje ovšem zahrál Petr Vaníček – 71 netto bodů! Manažer klubu Vladislav Šavrda ho před vyhlášením výsledků komentoval vcelku pochopitelně s uštěpačným úsměvem: „Máme tady i podvodníčky se zadrženým handicapem…“
Nutno objasnit, že Petr, který pochopitelně vyhrál svou kategorii (před manželkou Danou, takže i tady se dva »diplomy« sešly v rodině), hraje už asi deset let, ale převážně v Americe a jen zřídka. Členství si udělal teprve letos a v Hostivaři mu začátkem léta »posvětili« handicap 54.☺

„V Americe jsem na veřejných hřištích žádné členství ani handicap nepotřeboval. A jsem spíš příležitostný golfista, hraju sotva pětkrát šestkrát za rok. To je i letošní případ, při klubovém turnaji jsem byl asi počtvrté na hřišti,“ vysvětlil a pak se rozesmál: „Ale taky jsem hrozně talentovanej…“

Podstatné je, že na krásném zánovním hřišti prožili všichni příjemné odpoledne. Padla spousta vtipných hlášek, taky pár peprných slov, někteří vyhlásili přímo na hřišti nejpomalejší flight, jiní zase nejhlučnějšího hráče, ale co především – všichni si klubové mistrovství užili, a o to šlo především.

Výsledky – kategorie HCP 0-18:
1. Andrea Šavrdová 91 ran/40 bodů
2. Petr Šavrda 80/40
3. František Stejskal jun. 89/38

Kategorie HCP 18,1-54:
1. Petr Vaníček 100/71
2. Dana Vaníčková -/44
3. Frank Hanečák 101/41

...a s maminkou Andreou s trofejemi pro letošní golfové mistry I. ČLTK

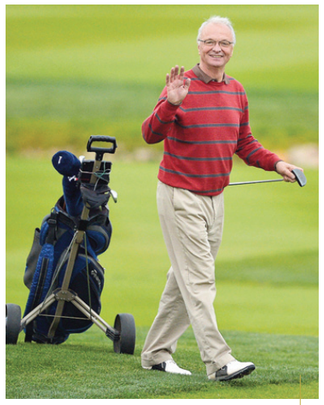

Viceprezident klubu František Stejskal si den užil, ale ceny neodvezl ☺

Pánská jízda, která uzavírala startovní listinu: zleva Karel Eliáš, odpalující Richard Kočí, Frank Hanečák a Michael Šťastný

Petr Vaníček hraje na ostrovní green

Tři usměvavé dámy aneb (zleva) Jitka Pecičová, Ivana Rybínová a Dana Vaníčková

Jan Soukup se chystá na ránu z bunkeru a zatím mu nechybí úsměv ☺

Martin Jirák jako by se zklamaně rozhlížel, kde jsou diváci

Bunker shot Jana Bedáně; je vidět, že na techniku dbá i na golfu

Mirek Horák (vlevo) a Jiří Plajner šli ve dvou, a tak měli spoustu času na debaty

Pavel Huťka na Albatrossu ceny nebral, ale rozdával. Značka: Bridgestone.

Alice Riklová byla letos na hřišti teprve podruhé, ale zahrála parádní rány

Petr a Dana Vaníčkovi a Bridgestone aneb vítěz a druhá v pořadí v kategorii 18,1-54

Petr Kuchár se zřejmě rozmýšlí, zda tasí driver, nebo si vystačí se železem

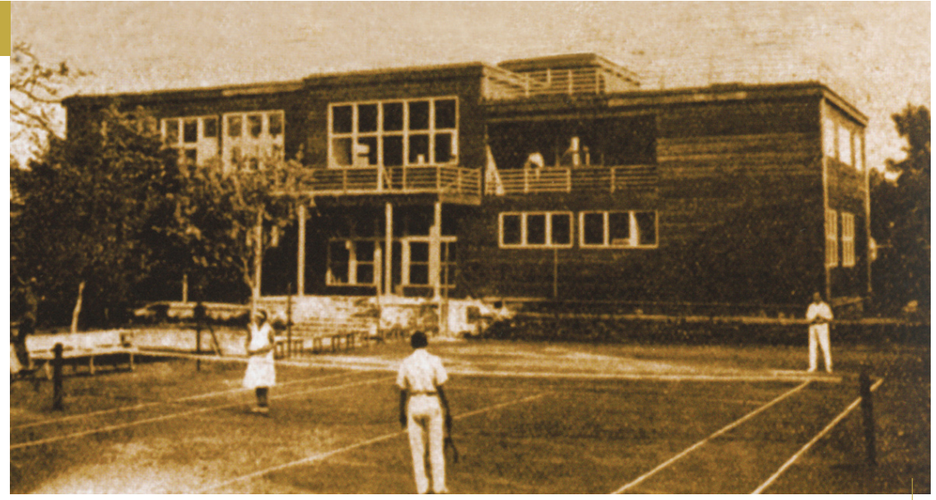

Stará štvanická klubovna; ve foyeru visela vitrína s žebříčky a zprávami z klubu

Na klubový žebříček vzpomíná Jára Bečka

Žebříček, to byl fenomén

Dnes nás v recepci klubu vítají velkoplošné televizní obrazovky, jeden z průvodních jevů moderní doby; ve staré štvanické klubovně visela na jejich místě velká prosklená skříň. Její levá strana sloužila jako vývěsní tabule pro klubové zprávy: hrací řád, výše členských příspěvků, oznámení o turnajích či utkáních a nominace k nim, také kdo se narodil, oženil atd. Pravá strana patřila klubovému žebříčku. Dříve to býval fenomén, bez kterého bylo fungování klubu takřka nepředstavitelné.

Žebříček, to byla obyčejná tabule se štítky, které bylo možné jednoduše »zašoupnout« do políček označených po levé straně čísly, která znamenala pořadí. Na jedné straně byl žebříček označený Páni, na druhé Dámy.

Pořadí z válečného období si moc dobře pamatuji: 1. Drobný, 2. Síba, 3. Vodička, 4. Šolc, 5. Pachovský, 6. Smolinský, 7. Hykš, 8. Štefan, 9. Dittrich, 10. Kavánek a pak ještě dalších zhruba třicet hráčů. Dámy? 1. Štraubová, 2. Bertlová-Šolcová, 3. Bloudková-Rampasová a dalších asi patnáct hráček. Všichni výše jmenovaní patřili s jistotou mezi mezi 25 nejlepších tenistů v Protektorátu.

V roce 1941, po návratu z naší první Pardubické juniorky, jsme s A. J. Liehmem požádali výbor I. ČLTK o radu, jak se na žebříček dostat. Brzy navíc na Štvanici přišli další dobří mladí hráči – Matouš, Rychetský, Čeněk, Šlár… Doktor Kavánek a doktor Týra proto byli pověřeni, aby vytvořili jasná pravidla k zařazení na žebříček a k vyzývání. Což se také stalo. Vně skříňky pak visel sešit, kam směl kterýkoli člen klubu napsat svou »výzvu«. Zásadně směl vyzvat soupeře zařazeného o jedno až dvě místa výše, jednou za rok – a to platilo i pro nové členy – směl vyzvat kohokoli na žebříčku podle svého uvážení. Pokud vyhrál, byl zařazen před poraženého, pokud však prohrál, zůstal na konci. Od roku 1943 byl potom zřízen i juniorský žebříček, tehdy pro hráče do 21 let, na kterém bylo během krátké doby přes dvacet hráčů a zhruba deset děvčat.

Protože za války byl počet turnajů značně omezen (a tím i možnost závodního tenisu), byly klubové žebříčky úžasnou možností nabývání herních zkušeností, většinou i s rozhodčím na upraveném dvorci a bez omezení času. Pamatuji se na více krásných zápasů Drobného se Šolcem nebo Vodičky s Hykšem. Sám jsem hrával žebříček dvakrát do měsíce, ať jako vyzývající nebo vyzvaný. Věřím, že do vysoké poválečné úrovně prvních třiceti hráčů v republice se valnou měrou promítla právě záliba v hraní žebříčkových zápasů v jednotlivých klubech.

Jsem příliš starý na to, abych někomu radil, ale myslím si, že i dnes by mladým hráčům prospělo, kdyby mezi sebou častěji hráli »o něco«, než aby jen pilovali údery. A také by je to víc bavilo.